

zlato – bronz – zlato

Narozena: 17. března 1982
v Jablonci nad Nisou
Sport: akrobatické lyžování
Disciplína: jízda v boulicích
Trenér: Radek Herot
Oddíl: ASO DUKLA lyžování Liberec
V Dukle: od 1. května 2001
Bydliště: Jablonec nad Nisou
Přezdívka: Nikita

NIKOLA Sudová

Text: Karel Felt
Foto: Ivana Roháčková

Středa 13. ledna 2010. Sedmadvacetiletá česká akrobatická lyžařka Nikola Sudová trénuje v americkém středisku Deer Valley na závod Světového poháru. Má formu. Dvakrát stála v této sezoně na stupních vítězů při těchto závodech. Dokonale vybrousila svoji helikoptéru, což je vysoce náročný i bodovaný skok. Za měsíc ji čeká olympijský start ve Vancouveru. Právě tam chce naplnit svůj sen o olympijské medaili.

Jenže tahle středa je škaredá. „Už pár dní mě bolely zadní úpony, ale to pro mne není nic neobvyklého. Najížděla jsem zrovna na táhlém zledovatělém svahu na jednu hodně nepříjemnou bouli. Najednou mi křuplo v levém koleni. Vydřím hodně, ale tohle byla úplně jiná bolest, než jakou cítím, když se vyválím po pádu. Bylo to šílené. Tušila jsem, že je hodně zle,“ vzpomínala na nešťastný okamžik a v její stále usměvavé tváři se objevil stín. Deset let nepoznala vážnější zranění, i když u boulařek jsou poškození kloubů a zejména kolen běžná.

Následoval neplánovaný přelet do Prahy a vyšetření u věhlasného ortopeda Vladislava

Hospodára na pražských Malvazinkách. „Má přetržený přední křížový vaz. Dalo by se s tím závodit, ale bude záležet na jejím vnímání bolesti. Nutností je i speciální ortéza,“ zněl verdikt lékaře.

„Pro mne to byla úžasná zpráva. Hned se rozjel kolotoč příprav. V Americe mi vyrobili speciální ortézu na míru. Šéflékař olympijského týmu Jaroslav Větvička vyřídil na MOV, jaké smím používat tišící prostředky, abych se nedostala do konfliktu s dopingem. Psychicky jsem se cítila dobře, proto jsem se rozhodla do Kanady odletět. Konečné rozhodnutí mělo padnout až bezprostředně před závodem, podle bolesti a vlastních pocitů,“ vrátila se do začátku února.

I přes bolest nakonec absolvovala kvůli počasí opožděně tréninky a úspěšně se probila nástrahami kvalifikace. Musela znovu upravit řemínky ortézy. Při závodě ale udělala chybu. Nepovedl se jí dopad a skončila šestnáctá. „Samozřejmě jsem z výsledku zklamaná. Nešli jsme při skocích do zbytečného rizika. Ale zvládla jsem to

a závodila. Nebyla jsem tu na výletě. Když budu zdravá, zkusím za čtyři roky olympiádu v Soči,“ říkala trochu smutně.

Sezona pro ni skončila. V březnu podstoupila operaci a po dlouhé rekonvalescenci, jakou toto vážné zranění vyžaduje, se vrátila do přípravy. „Cítím se dobře a mám do tréninku i závodění pořad chuť,“ vyslala česká lyžařka pozitivní signál.

To je zatím konec příběhu o statečné Nikole. Vraťme se ale na úplný začátek. „Narodila jsem se ve sportovní rodině. Odmalička se věnuji lyžování. Moje první pokusy na lyžích lze datovat do období, kdy jsem se učila chodit. Otec se věnoval sjezdovému lyžování, později vrcholově vodnímu a sportovní kariéru ukončil jako lyžař akrobat. Přibližně od osmi let se moje všesportovní výchova začala rýsovat do podoby akrobatického lyžování, tehdy ho tvořily společně balet, boule a skoky. Můj otec patřil k průkopníkům akrobatického lyžování a prosazoval všestrannost, což pro mne znamenalo přípravu na všechny disciplíny, gymnastiku, klasický balet, trampolínu, lyžování a další. V deseti letech jsem jako členka TJ Bžuterie absolvovala svoje první závody,“ nabídla Nikola svůj stručný životopis.

V následující sezoně už obsazovala ve své kategorii medailová místa zejména v baletu. A pak přišla první místa v seriálu Českého poháru a mistrovství ČR ve všech disciplínách a v roce 1999 vstup do Světového poháru. „Poté první stupně vítězů, stříbrná i bronzová medaile z mistrovství světa. Na zlato čekám. A dál už to znáte,“ pravila se svým kouzelným úsměvem Nikola Sudová. Ještě dodejme, že akrobatickému lyžování, i když zatím s mnohem menšími úspěchy, se věnuje i její mladší sestra Šárka. |

Největší úspěchy

2001	EP – 3. místo
2002	ZOH Salt Lake City – 19. místo
2005	MS – 2. místo SP celkově – 4. místo
2006	ZOH Turín – 6. místo
2008	SP celkově – 2. místo
2009	MS – 3. místo SP celkově – 6. místo
2010	ZOH Vancouver – 16. místo

čtvrtletník

Armádního sportovního centra DUKLA,
Tělovýchovné jednoty Dukla Praha
a Unie armádních sportovních klubů
České republiky

ročník 5 / číslo 1 / 2010

Vydavatel

Armádní sportovní centrum DUKLA
Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6
IČ: 60162694
www.army.cz/sport
www.duklasport.cz

Adresa redakce

Pod Juliskou 1, 160 44 Praha 6
Telefon: 973 203 811
Fax: 224 310 910
E-mail: redakceduklasport@seznam.cz

Šéfredaktor

plk. Ing. Jaroslav Prišćák, Ph.D.
(telefon: 973 203 801)
E-mail: priscakj@seznam.cz

Redakční rada

PhDr. Karel Felt
Ing. Pavel Nekola
Mgr. Ivana Roháčková
Ing. Cyril Schejbal
Jitka Suchopárková
PaedDr. Arnošt Šulc

Grafická úprava a zlom

Andrea Bělohávková (PIC MO)

Korekce fotografií

Andrea Bělohávková (PIC MO)

Jazyková úprava

Mgr. Vlasta Kohoutová (PIC MO)

Tisková příprava a tisk

VGHMÚŘ Dobruška

Evidenční číslo: MK ČR E 18249

Číslo 1 / 2010 vyšlo: 19. 4. 2010

V jednotkách ozbrojených sil

rozšiřuje ASC DUKLA a PIC MO

Publikované materiály nelze rozšiřovat
bez souhlasu vydavatele

Redakci nevyžádané materiály se nevracejí
NEPRODEJNÉ

Foto na obálce: Ivana Roháčková

Foto na kartách: Ivana Roháčková, Jaroslav Prišćák,
archiv lyžování Dukla Liberec a ČTK

2
Dukla je klenot českého sportu
i armády

4
Pětatřicet armádních olympioniků

6
Ledová královna
olympiády

10 Bronzové repete
po 22 letech

20
Historické zápisy

- 2** Editorial
- 8** Zlato mě nezmění
- 12** Churavý uspěl na třetí pokus
- 13** Skokany vedl Hájek
- 14** Olympijský závod s černými páskami
- 15** Teď budu mužem v domácnosti
- 16** Zraněná Sudová nezklamala
- 17** Bank se přiblížil Záhrobské
- 18** Snowbordáky zastavily pády
- 19** Každá medaile je jedinečná
- 19** Štafeta předána – oheň zhasl
- 22** Dvě evropská stříbra střelců
- 22** Dvě páté a jedno šesté
- 23** Třetí juniorka světa
- 23** Zlatou sezonu uzavřela světovým titulem
- 24** Šest tisíc za olympijské zlato
- 26** Vychovají šermíři šampiona
- 28** Královnou roku Martina Sáblíková
- 29** Jubilanti armádního sportu
- 30** Dráhový cyklista Kadlec má z MS bronz
- 30** Kalendář akcí
- 30** Sportovní výsledky
- 31** Tucet otázek pro Petra Nováka
- 32** Talent od Pánaboha

Až do letošního roku získali armádní sportovci na zimních olympijských hrách nejvíce tři medaile, a to v Calgary 1988 a v Salt Lake City 2002. Ze ZOH 2010 ve Vancouveru dovezli tři a tři čtvrtě olympijské medaile. Tři, z toho dvě zlaté, což je rovněž historický rekord, rychlobruslařka Martina Sáblíková a tři čtvrtiny

běžci ve štafetě, kde bronzovou medaili vybojovali spolu s Lukášem Bauerem, sportovcem ministerstva vnitra, kterého trénuje náš trenér Miroslav Petrásek.

I další krásná umístění – pátý Pavel Churavý, šestí Martin Koukal s Dušanem Kožíškem, sedmí Ondřej Bank a Antonín Hájek – jsou velmi, velmi cenná. To nás opravňuje říct, že Dukla byla na XXI. ZOH ve Vancouveru úspěšně!

Všechna tato umístění vybojovali sportovci ASC DUKLA. I Martina Sáblíková je zaměstnankyně Dukly. Jen česká veřejnost to moc neví, už třikrát v přímém televizním přenosu na dost sledované akci „Sportovec roku“ to mohla Martina sdělit, bohužel, ani jednou nepřiznala, že je z Dukly a že i díky Dukle je výkonnostně tam, kde je.

Navzdory myšlenkám Tomáše Macka z MF Dnes dne 2. března 2010 v článku „Úspěch Čechů, ne úspěch systému, medaile jsou dílem individualistů“, kde píše, „Martina Sáblíková, za níž nikdy žádný systém nestál, jen rychlobruslařský fanatik Petr Novák, jenž pobláznil ji i rodiče, aby se ve jménu sportu zadlužili“, a poukazuje, že výsledek našich úspěšných sportovců není důsledkem systému, musím já oponovat na příkladu Martiny. Martinu Sáblíkovou jsme přijali do ASC DUKLA 1. února 2004, do sportovního družstva juniorů (SDJ), jako talentovanou závodnici. V březnu téhož roku obsadila 5. místo na MSJ a 12. místo na MS. Tato umístění nás opravňovala Martinu zaměstnat a zařadit na tabulky Armádního sportovního oddílu DUKLA různé k 1. lednu 2005 nejdříve na 50% úvazek a od 1. března 2006 na 100%. V Dukle je zaměstnán i její trenér Petr Novák, od 1. dubna 2005 na poloviční a od 1. srpna téhož roku na plný úvazek. Finanční rozpočet na její přípravu z MŠMT ČR a MO ČR (myšleno na domácí a zahraniční přípravu) za dobu zaměstnání Martiny u ASC DUKLA do zahájení XXI. ZOH ve Vancouveru byl následovný. V letech 2006–2009 se částky postupně navyšovaly, dle toho, jak se výkonnostně zlepšovala – 252 151 Kč (2006), 232 996 Kč (2007), 661 173 Kč (2008) až po 1 003 050 Kč v roce 2009. Celkem na sportovní přípravu olympijské vítězky bylo vydáno za toto období 2 419 290 Kč. Navíc tréninkové skupině Petra Nováka byl zakoupen z důvodů kvalitnějšího zabezpečení přípravy v roce 2008 nový devítimístný mikrobus Volkswagen. Platy Sáblíkové a Nováka byly už před Vancouverem vzhledem ke mzdám ostatních sportovců a trenérů ASC DUKLA nadstandardní. To samé platí už o rozebíraných financích na přípravu doma i v zahraničí.

Mohu jen souhlasit, že rychlobruslení jako sport v Čechách má strašně slabý sportovní svaz. Svaz, který na Novákovy svěřence není schopen peníze sehnat. Z Dukly jdou finance k rychlobruslařské skupině diferencovaně, a tak nezbyvá Petru Novákovi než další shánět od sponzorů. Nebýt však intuice našich funkcionářů Jana Kinkora a Petra Lakomého, kteří mě v roce 2004 přesvědčili, abychom rychlobruslení začali zabezpečovat v Dukle, úspěch Martiny na ZOH 2010 by ani nemusel přijít. Podobně mě přemluvili se sedmnáctiletou Karolínou Erbanovou. Do SDJ byla přijata 1. května 2008 (4. místo na MSJ v roce 2009) a od 1. ledna 2010 je zaměstnaná v Dukle na 50% úvazek.

A lyžaři? Běžci, kombiáři, skokani a další zimní sportovci, jmenujme za všechny Nikolu Sudovou, Jirku Magála, Martina Koukala, Dušana Kožíška, Pavla Churavého, Ivo Danileviče, Tonda Hájka, Ondřeje Banka a předtím Aleše Valentu či Kateřinu Neumannovou, kromě peněz potřebují trenéry, servisní pracovníky, fyzioterapeuty, lékařské a logistické zabezpečení. U nich se snad nedá polemizovat, jestli jim sportovní centrum pomáhalo a pomáhá k vynikajícím výsledkům.

A podobně je to s Lukášem Bauerem a Šárkou Záhrobskou ze sportovního centra ministerstva vnitra. Bauer je dle mých informací v systému od roku 1998, Záhrobská byla přijata v roce 2001.

O čem to vlastně Tomáš Macek, který se pokládá za odborníka a znalce v oblasti vrcholového sportu v ČR, píše, co tím chtěl zmiňovaný autor říct? Že olympijský výsledek našich sportovců není výsledkem systému, medaile jsou dílem individualistů? Hluboký omyl, pane redaktore Tomáši Macku.

Text: Jaroslav Prišćák
Foto: Ivana Roháčková

O sportu, vzdělávání, trenérské práci, Dukle i radosti ze sportu jsme si tentokrát povídali s jedním z našich odborníků v teorii sportovního tréninku docentem Josefem Dovalilem, místopředsou ČOV pro olympismus, učitelem, v letech 1991–1997 děkanem Fakulty tělesné výchovy a sportu UK.

Pane docente, můžete jmenovat sporty, kterým jste se aktivně v mládí věnoval a chytly vás za srdce?

Ta mladost je už hodně daleko. Začínal jsem na jihlavském gymnáziu, kde nás vlivem tělocvikářů uchvátila především atletika, basketbal, běh na lyžích i hokej. Víceméně jsem zkoušel několik sportů, ale atletika mě bavila nejvíc. Nebylo to sice na nějaké vyšší úrovni, ale skákal jsem o tyči, tenkrát ještě kovově, dokonce jsem začínal na bambusové, a můj nejlepší výkon z té doby byl 3,80 m, což z dnešního pohledu není nic moc. Ostatní sporty jsem zkoušel na úrovni městského či krajského přeboru. Profesionální orientace pak přišla díky jihlavskému kantorovi – doktoru Petrákovi, který byl po roce 1989 prvním starostou Sokola. Dokázal nás nenápadně zapojit do všech možných sportů a ukázat jejich krásu, díky němu jsem se přihlásil k profesnímu studiu na pražskou fakultu, tenkrát ještě pod názvem Institut tělesné výchovy a sportu. Při přijímacích zkouškách jsem měl problémy s plaváním, ale měl jsem štěstí a na školu jsem se dostal. Kdy by mě tenkrát napadlo, že budu jednou na FTVS děkanem.

O profesi vysokoškolského učitele jste se rozhodl během studia nebo to přišlo postupně?

Snil jsem o tom, atletika mě fascinovala, ale i když jsem nebyl dobrý závodník, hodně jsem

DUKLA je klenot českého sportu i armády

se věnoval studiu specializace. V té době nás vedli Emil Dostál a Karel Kněnický z katedry atletiky. Tam byla bezvadná parta lidí – Koštejn, Dostál, Vomáčka, Velebil, Choutková, ale možnost pracovat na katedře nebyla. Po vojně jsem nastoupil k profesoru Choutkovi, který zřizoval jakousi laboratoř vrcholového sportu, věnovali jsme se výzkumné činnosti ve sportovním tréninku. Formálně jsme zpočátku patřili pod katedru sportovních her, později byl našim nadřízeným prof. Miroslav Vaněk, známý sportovní psycholog. Od té doby jsem na fakultě až dodnes.

Takže na fakultě působíte čtyřicet let?

V roce 1962 jsem nastoupil jako student. Z odborného výzkumného pracovníka jsem se postupně přeorientoval na vyučujícího odborného asistenta a tím začala víc pedagogická činnost.

Vývoj se nedá zastavit ani v oblasti teorie sportovního tréninku. Na co by se měl zaměřit trenér, který chce být úspěšný? Co byste mu obecně doporučili?

Jsem přesvědčen, že základem trenérské práce jsou tři věci. První je motivace, prostě chtít a mít vůli něco dokázat a uvědomit si, co to obnáší. Druhé je profesní zázemí, tím myslím odborné vzdělání. Každý si totiž myslí, že sportovního trenéra může dělat kdokoliv i bez teoretických znalostí. Jako učitel jsem potkal mnoho vynikajících sportovců, mimo jiné i z Dukly, a vždycky mě potěšilo, když po promoci přišli úspěšní absolventi a přiznali: „Mysleli jsme si, že toho jako aktivní sportovci víme o sportu dost, ale studium nám přece jen trochu víc otevřelo oči a naučili jsme se vidět trénink i z druhé strany.“ Úspěšnost trenéra podmiňuje i dobrá znalost psychologie. Je důležité účinně čerpat z poznatků obecné i sociální psychologie, tedy jak rozumět lidem, jak je ovlivňovat a jednat s nimi. To je obtížnější než třeba ovládnout metodu a techniku skoku dalekého.

Úspěchy Armádního sportovního centra DUKLA jsou založeny právě na umění a kvalitě trenérů a vytváření podmínek pro sportovce. Hodně našich trenérů, funkcionářů i osobností ve vrcholovém sportu jste učil nebo ještě učíte, za všechny se dá jmenovat Jan Železný, Tomáš Dvořák, Bohumír Pokorný. Jaké s nimi máte zkušenosti?

Jsem pamětník a spousta lidí mi „prošla rukama“. To je nehezký výraz, spíš šlo o vzájemné obohacování. U lidí z Dukly jsem si vždycky cenil zájmu o vzdělávání. Což je pro mě důkaz, že kromě sportovních výsledků se na Dukle provádí velmi kvalitní práce a vzdělávání rozhodně nestojí na posledním místě. Na mnohé z nich

vzpomínám v tom nejlepším. Ať to byl z té starší generace Jaroslav Holík, Josef Smolka, Jan Brumovský, Ivo Viktor, Ivo Novák, Josef Augusta, Jiří Daler, Pavel Vršecký, byl jste to i vy, Bugár, Vochoska, Doleček, Černý, Benc, z mladších Volf, Kučera, Capalini a mnozí další. Kontakt a diskuse s nimi byly pro mě vždycky zpětnou vazbou a jejich ocenění, že mé přednášky jsou jim přínosem, mě vždy potěšilo. Byla to korekce a obohacení odborné, ale i lidské stránky.

Česká republika nepatří mezi velké země. Na nedávných ZOH ve Vancouveru získala dva zlaté a čtyři bronzové medaile obsadila 14. místo v medailovém pořadí států. Na letních olympijských hrách v Pekingu skončila čtyřadvacátá zásluhou tří zlatých a tří stříbrných medailí. Nemalou měrou se na jejich počtu podíleli sportovci ASC DUKLA. Jak hodnotíte, pane místopředsou, úspěšnou českou reprezentaci na posledních olympiádě?

Českou reprezentaci, v minulosti československou, si bez sportovců z Dukly nedovedu představit. To je kvalitní dílna v tom nejlepším slova smyslu. Je samozřejmě prezentovaná dobrými podmínkami. Dukla má, měla a věřím, že bude mít dobré sportovce, vždycky byla kvalitní vizitkou českého sportu a doufám, že touto cestou půjde dál. Bylo by nešťastné, kdyby se Dukla měla sloučit s někým někam a zredukovat, to absolutně ne. Dukla je klenot českého sportu a myslím si, že i klenot armády. Jako místopředseda ČOV dostávám pozvání na nejrůznější sportovní i společenské akce Dukly. Vždycky mě potěšila účast nejvyšších představitelů armády. Zdálo se mi, a jistě to nebylo hrané či předstírané, že i oni si uvědomují význam vrcholového sportu v armádě a jsou na výsledky sportovců Dukly hrdí.

Je vidět, že fandíte našim sportovcům a Armádnímu sportovnímu centru DUKLA. Takže, dle vašeho názoru, je centrum armádního sportu životaschopné a má oprávnění existovat?

Nepochybně, a to není jen mé mínění. Často o tom hovoříme s kolegy v olympijském výboru a máme všichni stejný názor. ČOV oceňuje, co se pro sport v Dukle dělá a co Dukla znamená pro rozvoj českého sportu. Dukla nejsou jen viditelné výborné výsledky, ale i jakási laboratoř tréninku. Proto opakují, bylo by zhoubné, kdyby Dukla měla přestat existovat. Doufám, že takové úvahy se už vůbec neobjeví. Samozřejmě nelze ignorovat ekonomiku, ale tady by negace byla obrovskou škodou.

Jak vidíte otázku finance, politika, sport, stát?

Prozíravý politik, který vidí život v širších souvislostech, nutně musí do kulturní i politické

oblasti sport zařadit. Jakási deklarace a společenská role sportu by byla dnes znovu na místě. Za poslední roky to málokdo z předních politiků udělal, z toho se samozřejmě odvíjí pozornost finanční a ekonomická. Je přitom jasné, že stát nemůže ve sportu financovat úplně všechno, od nejvyšší úrovně až po zájmový. V řadě míst republiky si již zastupitelstva a regionální orgány uvědomují roli sportu a snaží se tam podle možností podporovat jak vrcholový sport, tak sport pro všechny. Vzpomeňme, jak jsme prožívali úspěch Bary Špotákové po posledním vítězném hodu v Pekingu. Sám jsem měl štěstí vracet se z Nagana tenkrát po hokejovém úspěchu. Asi nikdy už nic takového neuvídím: podél silnice z letiště stály špalíry lidí, nikdo je tam nekomandoval, nikdo je tam nenaháněl, stejně tomu bylo na Staroměstském náměstí. Tehdejší gejmír vlastenectví byl obrovský. Sport ve všech jeho úrovních si s ohledem na jeho společenský význam přiměřenou politickou i ekonomickou podporu zaslouží.

Co byste na závěr našeho rozhovoru prostřednictvím časopisu DuklaSport vzkázal funkcionářům, sportovcům a trenérům?

Především jim přeji hodně radosti ze sportu. Všichni víme, že vrcholový sport už není jenom radost, ale bez ní se sport provozovat nedá. Ať ve sportu pořád nacházejí ten původní smysl i přesto, že je překrytý finančními a materiálními podmínkami. Pak samozřejmě přeju všem zdraví, protože bez toho se také sportovat nedá. A nakonec dobré podmínky pro co nejlepší výsledky v jejich práci.

ROZHOVOR

PĚTATŘICET armádních olympioniků

Na slavnostním plénu Českého olympijského výboru ve čtvrtek 21. ledna 2010 byla schválena nominace české výpravy na XXI. zimní olympijské hry ve Vancouveru, ta byla na základě kvót mezinárodní federace FIS za šest dní rozšířena na rekordních 92 sportovců. Mezi nominovanými olympioniky bylo 35 sportovců z ASC DUKLA.

Text: Ivana Roháčková
Foto: Ivana Roháčková a Jaroslav Přiščák

vancouver

zimní olympijské hry

Olympijští maskoti a plyšáci pro štěstí

Každé olympijské hry mají své maskoty a nejinak tomu bylo i na zimních olympijských hrách ve Vancouveru.

Maskoti zimních olympiád mají kratší historii, než jejich letní kolegové. Vůbec první byl sněhulák v červeném tyrolském klobouku, který provázel ZOH v Innsbrucku v roce 1976. O čtyři roky později přišel v Lake Placid mýval Roni, který měl různé podoby a byl také prvním maskotem, který se objevil v různých sportovních pozicích.

Oficiální maskoty zimních a paralympijských her v kanadském Vancouveru jsou tři maskoti a jeden čestný člen této skupinky. Tvoří ji mořský medvídek Miga, sněžný muž Quatchi a zvířecí duch Sumi. Tím čtvrtým je vzácný svišť Mukmuk. Jejich autoři byli ovlivněni „populární kulturou, moderními styly animace, olympijským a paralympijským hnutím, kulturou a divočinou Britské Kolumbie i Kanady a vlastní představivostí“.

Na velké sportovní soutěže s sebou vozí sportovci nejrůznější talismany, nejčastěji plyšáky pro štěstí. Rychlobruslařka Karolína Erbanová vezla na ZOH, stejně jako Martina Sáblíková, na batůžku olympijského medvídku Mígu a navíc prsten od maminky, rodinný klenot po babičce. Bobisté Ivo Danilevič a Jan Stokláská mají kromě tetování na pažích i řetězky s přívěskem bobu. Nikola Sudová dostala „za statečnost“ ke svým osvědčeným talismanům od ředitele ASC DUKLA Jaroslava Přiščáka medvídku v dresu Dukly.

Olympijská nominace armádních sportovců

Akrobatické lyžování: Lukáš Vaculík, Nikola Sudová, Šárka Sudová, Tereza Vaculíková, Zdeněk Šafář

Alpské lyžování: Ondřej Bank, Kryštof Krýžl, Filip Trejbal

Běh na lyžích: Martin Jakš, Martin Koukal, Dušan Kožíšek, Jiří Magál, Milan Šperl, Aleš Razým, Kamila Rajdlová

Boby: Ivo Danilevič, Jan Stokláská

Rychlobruslení: Karolína Erbanová, Martina Sáblíková

Saně: Jakub Hyman, Ondřej Hyman (jednotlivci), Luboš Jíra, Matěj Kvíčala (dvojice)

Severská kombinace: Miroslav Dvořák, Pavel Churavý, Tomáš Slavík, Aleš Vodseďálek

Skoky na lyžích: Martin Cikl, Antonín Hájek, Lukáš Hlava, Jakub Janda

Snowboarding: David Bakeš, Michal Novotný (snowboardkros), Šárka Pančochová (U-rampa), Zuzana Doležalová (obří slalom)

První část českých olympioniků dorazila na mezinárodní letiště ve Vancouveru 5. února 2010 po jedenácti hodinách cesty Boeingem 767. Poslední sportovci odletěli do dějiště den před zahájením her olympijským, někteří vládním speciálem z Prahy.

Slavnostní otevření Českého domu

Předseda vlády České republiky Jan Fischer v pátek 12. února 2010 ve 12 hodin místního času slavnostně zahájil provoz Českého domu na ZOH ve Vancouveru.

„Jsem tu, abych vás podpořil a případně se s vámi i radoval z první medaile, jestli si to tak mohou přát. Jsem člověk takřka zásadně nesportovní a mým nejmilejším sportem je návštěva pražských kaváren. Ale sportovní reprezentace je součástí obrazu České republiky, a proto tady s vámi rád budu,“ prohlásil předseda vlády Jan Fischer a poté s předsedou olympijského výboru Milanem Jiráskem přestříhli pásku, aby tak zahájili činnost Českého olympijského domu v hotelu Delta Burnaby ve Vancouveru.

V Českém domě si své první dojmy z návštěvy Vancouveru sdělovali Jan Fischer s místopředsedou vlády a ministrem obrany Martinem Bartákem, který ještě před odletem z Prahy informoval: „Jedu na své první olympijské hry. Čtěl bych vidět co nejvíce sportovních soutěží, hlavně ty, ve kterých budou reprezentovat čeští závodníci, a rád bych se s nimi i osobně setkal.“

Hry zahájeny

Tříhodinovým zahajovacím ceremoniálem, který byl bohužel poznamenán tragickou smrtí gruzínského sáňkaře Nodara Kumaritašviliho, byly v pátek 12. února 2010 odstartovány XXI. zimní olympijské hry.

Zahajovací ceremoniál byl prezentací dokonalé hry moderních technologií, plný euforie a krásy, občas mrazivý; až téměř dokonalý. Po osmnácté hodině místního času, kdy pod čestnou tribunu v hale BC Place napochodovala královská jízdní policie s „javorovou“ vlajkou a hymnu zazpívala šestnáctiletá Nikky Yanofsky, se světu představila čtyři indiánská etnika obývající oblast Britské Kolumbie.

Promenádu olympioniků zahájila, jako již tradičně, výprava Řecká. Poslední se do připravených volných sedaček na jedné z tribun usadili za ohlušujícího řevu šedesáti tisíc diváků v hale s nafukovací střešou domácí reprezentanti. Mohutným potleskem přítomní odměnili gruzínskou výpravu, která byla zahalena do černé barvy. Největší českou výpravu v historii zimních her přivedl na plochu jako vlajkonoš hokejista Jaromír Jágr.

Úchvatnou podívanou do minulosti i současnosti Kanady pak předvedly desítky tanečnicků a hudebníků. Po proslovu prezidenta Mezinárodního olympijského výboru Jacquese Rogga prohlásila generální guvernérka Kanady Michaëlle Jeanová XXI. zimní olympijské hry za zahájené.

Na samotný závěr velkolepé slavnosti dorazil do haly i všemi očekávaný olympijský oheň, který přinesl poslední z běžců – hokejista Wayne Gretzky. Obří olympijskou pochodň mu pak pomohly zapálit další kanadské sportovní legendy – rychlobruslařka Katrina LeMayová Doanová, basketbalista Steve Nash a paralympijský šampion Rick Hansen.

Ledová královna olympiády

Z rybníku na Vysočině až ke třem olympijským medailím. Pohádka, která se stala v únoru na umělém oválu v Richmondu na okraji Vancouveru skutečností. Z princezny, ověčené medailemi z mistrovství světa, Evropy i Světového poháru, se stala opravdová ledová královna, jedna z největších osobností XXI. zimních olympijských her.

Jmenuje se Martina Sáblíková, je jí 22 let a závodí za Duklu. Do Kanady odlétala s přáním jedné medaile, ale všemi byla pasována na velkou favoritku na dlouhých tratích. Dokonce se spekulovalo o tom, že by mohla mít tři medaile, kompletní sbírku. Jenže ona překonala očekávání.

Dlouhé, ale zlaté čekání

Nebyla by to Martina, aby na velké závody přijela úplně fit. „Na startu v Londýně jsme čekali asi hodinu. Ani nezavřeli dveře do letadla. Nastydla jí záda. Tomu jsme museli přizpůsobit trénink v Calgary,“ přiznal trenér Petr Novák. Když 6. února přeletěli do Vancouveru, ozval se výrazně stehenní sval. Také nic nového. Před čtyřmi roky v Turíně jí připravil o medaili.

„Každým dnem ve mně rostla i nervozita. Cítila jsem velký tlak a očekávání, byla jsem doma pasována na největší olympijskou medailovou naději. Nemohla jsem odmítnout roli favoritky na dlouhých tratích, ale na olympiádě tohle všechno doléhá mnohem víc. Snažili jsme se udělat maximum pro dobrý start už na třech kilometrech. Nešla jsem ani na zahájení, i když to je obrovský zážitek,“ vyprávěla Martina Sáblíková.

Los je prevít. V neděli 14. února jí poslal do čtvrté rozjížděky závodu na 3 000 metrů od konce. A s Japonkou Masako Hozumiovou. Přesně tou, která jí na tomhle oválu při mistrovství světa doslova zbourala, když šla na start závodu a ona nedávala pozor při vyjždění, když už neměla na dráze co dělat. Martina začala tradičně v pomalším tempu, ale neustále zrychlovala. Zatímco její největší soupeřky jely přesně naopak. Čas 4:02:53 minuty vévodil vysoko na výsledkové tabuli i jako rekord dráhy. Bylo jasné, že pod čtyři minuty se žádná rychloubruslařka nedostane. „Na zlato bude stačit čas kolem čtyř minut dvou sekund. Na ten Martina má,“ pravil už před závodem málokdy se mýlící kouč Petr Novák.

Martina v noci před startem spala asi dvě hodiny. Cloumala jí nervozita, kterou setřásla až při závodě. „Hnal jsem ji dopředu, věděl jsem,

1

2

že jede na výborný čas,“ přiznal Novák. V cíli spokojená pak čekala a čekala. Většina soupeřek přepálila začátek a pak vadly jak květiny na mrazu. Kanaďanka Clara Hughesová toho byla nejzářivějším příkladem. Fantastickou bitvu předvedly Němka Stephanie Beckertová, jediná přemožitelka Sáblíkové v olympijské sezóně na této trati, a Kanaďanka Kristina Grovesová. Také jejich naděje na zlato skončily dvě kola před koncem a o víc než dvě sekundy za Sáblíkovou. Ta začala jásat uprostřed oválu. „V tu chvíli se naplnil olympijský sen, měla jsem jistotu medaili,“ radovala se Sáblíková.

Poslední dvojice a v ní Němka Daniela Anschützová Thomsová a nizozemská hvězda Ireen Wüstová. Také ony jely zpočátku na medaili, také jim došly síly. Už v posledním kole bylo jasné, že Martina Sáblíková získá zlato hned na první trati. A to se naplnilo!

Erbanová překvapila

Sedmnáctiletá kolegyně a kamarádka Karolína Erbanová byla mezi prvními gratulantkami ke zlatu. Zatímco Martina si užívala dort v Českém domě, prohlížela si gratulace a poblahopřála k narozeninám hokejistovi Jaromíru Jádrovi, který jí fandil při prvním závodě, Karolína se chystala na svoji olympijskou premiéru. O Martině zahraniční tisk psal jako o ženské Usainu Boltovi, o Karolíně ani slovo. Na pět set metrů neměla 16. února co dělat ani v první třicítce, vždyť postoupila až 36. časem. Jenže Karolína je bojovnice a hned v první jíždě se časem 39,365 s zařadila na pětadvacáté místo. „Udělal jsem chybu, která mě mrzí. Mohlo to být lepší,“ krčila rameny. Ve druhé jíždě se zlepšila na 39,321 s a poskočila o dvě přičky dopředu. Zlatá Korejka I Sang-hwa udolala i německou suverénku Jenny Wolfovou.

O dva dny později se jel kilometr a Erbanová šokovala svět. I když jela už ve třetí rozjížděce, její čas 1:17,53 minuty byl dlouho nejlepší.

3

Na medailové pozici byla ještě ve chvíli, kdy už kroužily na oválu závodnice ze silnější druhé poloviny. Nakonec skončila na 12. příčce, což bylo obrovské překvapení. „Jela dobře, chybičky tam byly, ale jsem spokojený,“ říkal trenér Petr Novák. „Byl to dobrý závod, takový výsledek jsem potřebovala,“ usmívala se Erbanová. Hlediště richmondského oválu šilelo, zlato získala domácí Christine Nesbittová.

Bronz za statečnost

V neděli 21. února se na trati 1 500 m sešly obě české závodnice. Karolína Erbanová startovala v osmé rozjížděce. Na svoji hlavní trať nastupovala nachlazená, nebyla fit, ale chtěla zabojovat. Možná až moc, protože viditelně škobrtnutí jí připravilo minimálně o sekundu a skončila časem 2:02:01 min. až 25. „Jsem zklamaná,“ vypravila ze sebe. Ale za celkové vystoupení se vůbec nemusela stydět. „Její čas přijde, získala tu obrovské zkušenosti,“ dodal kouč Novák.

Martina Sáblíková startovala v 16. dvojici s domácí Brittanou Schusslerovou. Laťku nasadila hodně vysoko především Ireen Wüstová, ale Martinu vynesl čas 1:57,96 min. na fantastické průběžné druhé místo. Podala statečný výkon, protože kratší tratě nejsou její doménou. Na startu ale byly ještě dvě dvojice. A hned v té následující ji překonala domácí Kristina Grovesová, která na nizozemskou závodnici také nestačila. V poslední dvojici byla velkou favoritkou další Kanaďanka Christine Nesbittová, která rozjela neskutečné tempo, ale na konci vytuhla. A česká ledová královna mohla oslavovat bronz. „Paráda! Zase to byly nervy do poslední chvíle,“ oddechla si.

Nejbolavější vítězství

Na pětikilometrovou trať nastupovala Sáblíková 24. února v dezolátním stavu. S bolestmi v krku a rýmou se nešla ani rozbruslit, ale svoji parádní trať nechtěla vzdát. Moc nespala, dokonce ji musel trenér dát nejen prášek, ale i panáka alkoholu. Nic nezabralo. „Bylo mi hrozně, usnula jsem i v šatně. Byla jsem nervózní, aby to neskončilo fiaskem,“ přiznala po jednom z nejtěžších závodů kariéry. Soupeřky nasadily obrovské tempo a všechny dojížděly totálně zničené. Od páté rozjížděky vedla Kanaďanka Clara Hughesová. V sedmé rozjížděce startovala Stephanie Beckertová a její čas 6:51,39 minuty se zdál jako zlatý.

Sáblíková odstartovala pomaleji, ale držela výbornou frekvenci a postupně překonávala jednu soupeřku za druhou. V předposledním kole atakovala i čas Beckertové a těsně vedení udržela až do cíle, její čas byl o 0,48 s lepší, a tudíž zlatý! Další Němka Anschützová Thomsová skončila čtvrtá i díky dábelkému tempu české ledové královny.

„Byla jsem totálně zničená. Trenér mi musel sundat brusle ještě na okraji dráhy. Neměla jsem sílu ani jásat. Takle zlatá medaile boležela asi ze všech nejvíc, které jsem kdy získala,“ přiznala

Sáblíková, která se tak stala jednou z nejméně úspěšných účastnic ZOH ve Vancouveru, dvěma zlaty a jedním bronzem přispěla k tomu, že česká výprava se vracela jako nejméně úspěšnější v historii.

Richmondský ovál zažil i jednu obrovskou sportovní tragédii, když nizozemského suveréna Svena Kramera, vítěze z pěti kilometrů, poslal na dvojnásobné trati jeho kouč do jiné dráhy a připravil ho tak o jisté zlato, pro které si jel v tu chvíli s náskokem šesti sekund. Byl však diskvalifikován. Nejcennější kov si odvezl Korejec I Sung-hun. „Bylo mi ho líto. Jel si pro zlato a přišel o ně vinou trenéra. Na dlouhých tratích nemá závodník šanci přesně sledovat počet kol a střídání drah. Soustředí se na tempo. Tohle mu hlídá trenér. Samozřejmě se to stát může, ale pro oba to musí být hrozné,“ vžila se Sáblíková do pocitů krále dlouhých tratí Kramera.

Pro úplnost dodejme, že pětistovku vyhrál jeho krajan Mo Te-pom, kilometr Shani Davis z USA a patnáctistovku Mark Tuitert z Nizozemska. Týmové soutěže ovládli Kanaďané a Němky.

Novotná na Asiatky neměla

Na krátké dráze si dělala velké naděje mistryně Evropy ve víceboji Kateřina Novotná. Leč marně. Na kilometru dokonce upadla a skončila až 28., když z vítězství se radovala Číňanka Wang Meng. Na pětistovce Novotná skončila dvanáctá, opět vyhrála Wang Meng, která ke zlatu dovedla i čínský tým žen. Na 1 500 m pak byla Novotná 19., zlato vybojovala Číňanka Čou Jang.

Mušskou pětistovku vyhrál Kanaďan Charles Hamelin, jenž byl i lídrem vítězné štafety, na tratích 1 000 a 1 500 m pak dominoval Korejec I Čung-so. |

zimní olympijské hry 2010

Text: Karel Felt
Foto: Jaroslav Prišćák
a Ivana Roháčková

- 1/ Olympijský start na letišti v Ruzyňi v podání Karolíny Erbanové, Petra Nováka a Marty Sáblíkové
- 2/ Ministr obrany Martin Barták s Martinou Sáblíkovou a první zlatou medailí z rychloubruslení
- 3/ Dort pro držitelku první olympijské medaile z Vancouveru

Narozena:
27. května 1987 v Novém Městě na Moravě
Výška/váha: 171/50
Sport: rychlobruslení na dlouhé dráze
Klub: ASO DUKLA různé Praha, NowiS Team a KRS Svratka
Trenér: Petr Novák

Zlato mě NEZMĚNÍ

Nejlepší úspěchy:

MSJ 2005 - 3. místo, 3 000 m; **MSJ 2006** - 2. místo, víceboj; **ME 2007, 2010** - 1. místo, víceboj; 2008, 2009 - 3. místo, víceboj; **MS 2007** - 1. místo, 3 000 m a 5 000 m; 2008 - 1. místo, 5 000 m; 2009 - 1. místo, víceboj a 5 000 m; 2. místo, 3 000 m; 2010 - 1. místo, víceboj; **SP 2007, 2008 a 2009** + družstva 2009, 2010 - 1. místo, dlouhé tratě; **ZOH: 2006 Turín** - 4. místo, 5 000 m; 7. místo, 3 000 m; **2010 Vancouver** - 1. místo, 5 000 m; 1. místo, 3 000 m; 3. místo, 1 500 m
Držitelka světových rekordů: na krytém oválu - 5 000 m 6:45,61 min. (2007), 10 000 m 13:48,33 min. (2007), na otevřené dráze: 3 000 m 4:03,52 min. (2006), 5 000 m: 6:56,98 min (2008), ve víceboji na nekryté dráze 162,954 bodů (2006).
Cyklistika: 3. v časovce na ME do 23 let 2007.
Sportovkyně roku ČR 2007 a 2009, český Talent roku 2007, Armádní sportovec roku 2007 a 2009.

Tichá dívka z Vysočiny Martina Sáblíková se stala miláčkem národa. Dvě zlaté a jedna bronzová medaile ze zimních olympijských her ve Vancouveru z ní udělaly největší světovou hvězdu dlouhých rychlobruslařských oválů. Svět ale pořad nechápe, jak je možné, že ledová královna je ze země, kde není jediný umělý ovál.

Chápete vy, jak je možné být nejlepší rychlobruslařkou na světě a doma se za celý rok ani jednou nesklouznout?

No, chápu. Trénujeme v zahraničí a všechno děláme na sto procent. Mám skvělého trenéra a perfektní partu lidí kolem sebe. NowiS Team je moje druhá rodina. Je to opravdu trochu ne-logické, ale je to tak. Dokážeme porážet rychlobruslařské velmoci a závodnice ze zemí, kde mají umělého ledu dost a dost. A to nemám ani nejdražší vybavení, myslím kombinézu a brusle.

Když jste odjízďela do Vancouveru, pořád jste opakovala, že chcete jednu medaili, ať je jakákoliv. Nebyla to trochu póza?

Tak to v žádném případě! Já takové pózy nesnáším. Bylo to přání, splnit si sen o olympijské medaili, která mi o kousíček utekla už před čtyřmi roky v Turíně. Víte, já jdu do každého závodu s pokorou a respektem k soupeřkám. Nestavím si vzdušné zámky.

To jste opravdu nesnila o zlatu?

Snila, jako každý sportovec. Ale neupínala jsem se na ně.

Dobře, ale říkala jste si, že které trati by ta jedna medaile mohla být?

Mojí nejlepší trati je pět kilometrů, takže nejspíš jsem ji očekávala z ní.

Tento závod se vyvíjel v největší drama. Byl pro vás nejtěžší?

Byl, já jsem v noci před startem nemohla pořádně spát. Bolelo mě v krku, měla jsem rýmu. Trenér mi dával léky, samozřejmě povolené, a seděl u mne, než jsem usnula. Ráno jsem se také necítila dobře. Věděla jsem, že to bude hrozně těžký závod, ale vzdát něco dopředu, to mne ani nenapadlo.

Kdy jste uvěřila ve druhé olympijské zlato?

Když mi to řekl trenér. Poslední tři kola byla snad nehorší v mojí dosavadní kariéře.

Text: Karel Felt
Foto: Jaroslav Prišćák a Ivana Roháčková

1/ **Martina s trenérem Petrem Novákem před startem na 3 000 metrů**
2/ **Sáblíková v závodu na 3 000 metrů**

3000M LADIES AFTER PAIR 14 OF 14			
1	SABLIKOVA M	CZE	4:02.53
2	BECKERT S	GER	4:04.62
3	GROVES K	CAN	4:04.84
4	ANSCHUTZ TH.	GER	4:04.87
5	HUGHES CLARA	CAN	4:06.01
6	HOZUMI M	JPN	4:07.36
7	WUST IREEN	NED	4:08.09
8	HAUGLI MAREN	NOR	4:10.01

Myslela jsem, že už nedoježu. Trenér mě neustále povzbuzoval. Po závodě jsem byla totálně hotová. Musel mi sundat i brusle. Nebyla jsem schopná udělat krok, všechno mě bolelo, ale zlato mě hrálo. Na svojí trati jsem neprohrála.

To po prvním zlatu na tři kilometry jste jásala, a trenérovi dokonce utekla.

To bylo úplně něco jiného. Také jsem v závěru trpěla a bolely mě nohy. Jenže trojka byly větší nervy. Musela jsem čekat, co soupeřky. Po mně se jely ještě tři rozjížděky. Oddechla jsem si po té předposlední, když bylo jasné, že medaili už mám a cíl je splněný. Samozřejmě ze zlata byla radost ještě větší.

Mezi těmi zlatými se krčí bronz, jakou pro vás má cenu?

Nekrčí se, je to také olympijská medaile a pro mne má velkou cenu. Ten závod byl také strašně těžký, i když je to pro někoho jen patnáct set metrů. Jenže to není ani sprint, ani dlouhá trať. Musí se jet ale hodně vysokým tempem, takže také strašně bolí.

Vzpomněla jste si na slova Věry Čáslavské, která vám řekla na cestu?

Mnohokrát! Řekla mi, abych měla kuráž. A tu jsem měla.

Máte tři olympijské medaile a tři a půl milionu korun. Jak vám změnil život?

Na peníze jsem vůbec nemyslela a nemyslím na ně ani teď. Nikdy jsem pro peníze nezavodila, protože to v rychlobruslení ani nejde. Určitě je opět investuji především do NowiS Teamu. A co se mne týká, zlato mě nezmění. Já nejsem ten typ, co by po úspěchu nosil nos nahoru.

Ale stala jste se celebritou. Lidé vás poznávají, je to příjemné?

Především mě překvapuje, kolik lidí mě poznává. Ale jsou moc fajn a já závodím pro fanoušky, pro tuhle zemi. Byly to úžasné pocity, když mě vítali na letišti, ve Velkém Oseku, na Václavském náměstí. Rozhodně se ale jako nějaká celebrita necítím.

Co všechno vám z Vancouveru utkvělo v paměti?

To se nedá vypovědět, protože to byla spousta krásných zážitků, ať přímo ze sportovišť, protože jsem byla i na hokeji, nebo ze setkání s dalšími sportovci a zajímavými lidmi. Tuhle olympiádu jsem si užila víc než tu v Turíně.

Jak vám pomáhala kolegyně Karolína Erbanová?

Ohromně, je to parťáčka i výborná rychlobruslařka. I když nedosáhla na medaili, budoucnost bude její. Zkušenosti z olympiády nikde jinde nezáskáte, ale využijete je i v jiných závodech.

Po návratu z Vancouveru jste zažila několik hektických dní. Stihla jste si vůbec odpočinout?

Za dva dny jsem naspala asi šestnáct hodin. Když se daří a kolem vás je příjemné prostředí, únava odchází rychleji. My jsme po pár dnech od příletu odjeli do Heerenveenu, protože sezona ještě pokračovala. Jeli jsme tam s tím, že až na místě uvidíme, jestli budu jen trénovat nebo i závodit.

Dá se vyjádřit, jaký podíl má na vašich medailích Dukla, jejímiž jste členy?

Dukla nás v rámci svých možností hodně podporuje. Je to taková jistota. A jistoty, které vás provázejí, jsou pro konečný úspěch moc důležité.

Přestěhovala jste se do Velkého Oseku. Věříte, že tam opravdu vyrostete umělý rychlobruslařský ovál?

Doufáme v to, a nejen my v NowiS Teamu, ale spousta dalších lidí. Ta hala by zdaleka nebyla jen pro mne, do zahraničí bych musela jezdit i za přípravou tak jako tak. Ale ve Velkém Oseku by mohly vyrůst nové rychlobruslařské naděje pro dlouhou i krátkou dráhu, dovnitř oválu se vejdou v pohodě dvě hokejová hřiště. Mohlo by se tam konat hned několik akcí v ledových sportech. Využili by ji jistě i hokejisté a krasobruslaři. Opravdu nejde jen o mne.

Na co se nejvíc těšíte po sezoně?

Na odpočinek a moře.

Trenér Novák hovoří o možnosti startovat na kole na olympiádě v Londýně.

Tak o tom teď nepřemýšlím. Faktem ale je, že mi to jde i na kole, ať silničním nebo horským. Možná zkusím i dráhu, ale tohle nechám na trenérovi. A kdyby to vyšlo a kvalifikovala bych se na letní olympiádu, proč ne. Nebyla bych první rychlobruslařka, která startovala na obou. Kanaďanka Clara Hughesová si vyjela medaili na kole v Atlantě.

A co Soči 2014. Už přemýšlíte o téhle olympiádě?

Nepřemýšlím, ale pokud budu zdravá a bude se mi dařit, neměla bych tam chybět. Ale já nechci nic slibovat dopředu, ani olympiády, ani medaile. Jdu krok za krokem dál.

BRONZOVÉ REPETÉ po 22 letech

Tři závodníci liberecké Dukly se podíleli na historickém úspěchu české běžkařské štafety na olympijských hrách ve Vancouveru. Martin Jakš, Jiří Magál a Martin Koukal si každý prožili svůj osobitý příběh a spolu s fenomenálním Lukášem Bauerem zopakovali bronzovou jízdu štafety z roku 1988 v Calgary.

Text: Rudolf Vojtěch
Foto: Jaroslav Příšcák a Michael Georgiev

Mít Martina Koukala ve finiši může být velkou výhodou, to bylo jasné už před závodem. Málokdo by před startem olympijské štafety ale věřil, že jeho taktická vyspělost a zabijácký instinkt pro poslední metry závodu budou rozhodovat o medaili.

Koukal přijel na cílový stadion v Callaghan Valley ve skupině tří závodníků, kteří bojovali o stříbro a bronz. A nezklamal. Francouze Emmanuela Jonniera převezl, když s předstihem vystartoval do cílové rovinky v závěsu za Norem Petterem Northugem a v klidu si pohlídal úžasný bronz.

„Věděl jsem, že jsme pod obrovským tlakem. Bylo ložené, že když nepřivezu medaili, bude to zklamání,“ říkal Koukal. „Věřil jsem si. Věděl jsem, že cesta k medaili vede přes Francouze. Když začal honit Northuga, využil jsem toho. Nabral jsem rychlost a v nájezdu do cílové

rovinky jsem ho předjel. V cíli jsem byl úplně vyřízený. Byl to boj.“

Koukal tak přidal do své sbírky už třetí velkou medaili. Štafetový bronz přidal ke zlatu z bruslařské padesátky z mistrovství světa 2003 a k bronzu ze světového šampionátu v týmovém sprintu o dva roky později. „Už mám těch medailí docela dost,“ usmíval se Koukal.

Další z jeho magických finišů však jen završil úsilí týmu, který se k medailovému boji senzačně vzeplal po sezoně plné problémů. Běžecský tým vstupoval do olympiády s průměrnými výsledky a poprvé po několika letech se o medaili otevřeně nemluvalo. I sami závodníci čelili pochybám.

Martina Jakšovi strašila v hlavě děsivá zkušenost z loňského mistrovství světa v Liberci, kde na prvním štafetovém úseku neudržel kontakt s nejlepšími a propadl se na dno startovního pole. Během olympiády navíc nastydl. „Před štafetou jsem byl nachlazený a necítil jsem se úplně stoprocentně,“ líčil Jakš. „Z toho důvodu jsem byl nervózní, abych to zase nezazdil hned na prvním úseku.“

2**3**

Jakš ale nakonec svou roli zvládl. Neudržel se sice ve vedoucí skupince, ale předával se ztrátou přijatelných 25 sekund.

„Ve třetím okruhu už to bylo o morálce. Pak už to bylo na klucích a mně zbylo jen doufat, že předvedou super výkony,“ vzpomínal Jakš.

Další členové štafety pak rozjeli bronzovou jízdu. Na třetím úseku Jiří Magál přebíral štafetu od Lukáše Bauera na druhém místě. I jemu však harašili v hlavě démoni. Uprostřed úspěšných let, kdy běžecský tým sbíral medaile, se na něj nedostalo. Teď byl blízko k životnímu výsledku.

V letošní sezoně však ve Světovém poháru nasbíral pouhých 34 bodů. Na olympiádě mu nevyšel ani skiatlon, v kterém skončil osmatřicátý. Ještě den před štafetou jeho start nebyl jistý. Nominaci si vybojoval až v posledních metrech rozřazovacího závodu proti Milanu Jakšovi. Už den předem se tak opakovala historie bronzové štafety z Her v Calgary 1988. Tehdy si Radim Nyč vybojoval místo v sestavě proti Petru Lišičanovi. Když Magál vyrazil na trať, stále ho trápila nejistota.

„Samozřejmě že jsem měl velké obavy,“ vyprávěl Magál. „Viděl jsem, že jsem na tom mizerně. Ale pak jsem si řekl: Zkusím s nimi jet. Měl jsem pokyny, že mám jet spíš obranu. Ale myslím, že jsme pomalu nejeli. Pro mě to bylo dáblské tempo.“

Magál ho vydržel a předával Koukalovi v medailové skupině. Finišman pak dovezl bronz do cíle a vysíleně se svalil do sněhu.

Mezi českými servismany v cíli se radoval i Václav Korunka, trenér sprinterského týmu a člen bronzové štafety z Calgary. V roce 1988 s ním tehdy získali bronz ještě Nyč, Pavel Benc a Ladislav Švanda. „Dojde mi to po nějaké době, po roce, po dvou. Člověk si to bude připomínat,“ radoval se Korunka. „Jsem rád, že jsem u toho. Je to zase v Kanadě, je to bronzová medaile. Co víc si běžecské lyžování může přát?“

Bronzová štafeta byla vrcholem armádních běžkařů, ale ne jediným solidním výsledkem. Šesté místo v týmovém sprintu bruslením vybojovali Dušan Kožíšek s Martinem Koukalem. O lepší výsledek je připravily dvě Kožíškovy kolize, na trati zlomil hůlku a upadl.

4

„Martinovi se podařilo dotáhnout, ale asi ho to stálo hodně sil. Pak už to na lepší než šestý místo nevydalo,“ litoval Kožíšek.

Potěšil také comeback Martina Jakše, který se přes dlouhodobé zdravotní problémy dostal do obstojné formy. Kromě prvního úseku ve štafetě skončil do třicítky v závodě na 15 kilometrů bruslením i ve skiatlonu.

Naopak se nedařilo Milanu Šperlovi, který si z olympiády veze jen triacetýřicáté místo z bruslařské patnáctky. Pro bronzového medailistu z týmového sprintu na mistrovství světa v Sapporu 2007 to byl poslední závod kariéry a nastupuje dráhu právníka.

Kamila Rajdlová skončila pětadvacátá na bruslařské desítce a o dvě místa lépe ve skiatlonu. Největší naděje si dávala v závěrečné klasické třicítce, kvůli nemoci ale nestartovala. Přítelkyně trenéra skokanů Davida Jiroutka se také zřejmě bude loučit s kariérou, jejímž vrcholem bylo jedenácté místo na třicet kilometrů klasicky z mistrovství světa 2007. |

1**ZOH 2010**

- 1/ Česká bronzová štafeta na stupních vítězů – zleva Martin Jakš, Lukáš Bauer, Jiří Magál a Martin Koukal**
- 2/ Spokojení běžci v cíli závodu 4x 10 km**
- 3/ Radost českého realizačního týmu z bronzové medaile**
- 4/ Martin Koukal – poslední člen štafety**

CHURAVÝ USPĚL na třetí pokus

Do Vancouveru odjížděl dvaatřicetiletý sruženář Pavel Churavý nejen jako kandidát na umístění v první desítce, ale při troše štěstí i na medaili. „Kdo by o medaili nesnil. Ale to by se mi muselo opravdu všechno sejít ideálně,“ říkal před odletem do Kanady. Hned první disciplína, tedy skok na středním můstku a běh na 10 km, měla být v neděli 14. února pro Churavého tou parádní.

Polibek paní štěstěny

O sruženářích se začalo mluvit jako o zklamání. V pátek 26. února měli ve Whistleru poslední šanci si napravit pošramocenou reputaci. „Byl jsem jako na trnů. Odjíždět jako závodník, který zklamal, jsem rozhodně nechtěl. Řekl jsem si, že musím skončit na třetí pokus do šestého místa, jinak to bude propadák,“ řekl před skoky na velkém můstku Pavel Churavý.

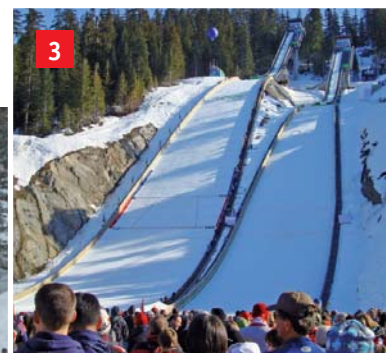
Režii závodu vzalo do rukou opět počasí. Foukal silný vítr, padal sníh s deštěm. Rozhodčí řekli po jednatřiceti skocích: „Stop!“ A po pauze se začalo znovu, i když počasí mělo k ideálu daleko. „Třikrát jsem se vracel na prkno. První skok jsem neabsolvoval, takže jsem neztratil žádné síly. Také přede mnou skákali předskokani, takže jsem měl čas si rozhýbat nohy. Měl jsem i štěstí, těch 126 metrů bylo dobrých. Kromě Rakušana Bernharda Grubera, který doletl na 134 metrů, se skákalo poměrně vyrovnaně. Několik favoritů na rozmary počasí doplatilo. Byl jsem ve hře o přední umístění, protože z osmé pozice jsem měl většinu soupeřů na dohled. Opravdu mě políbila paní štěstěna,“ liboval si Churavý.

Jeho kolegové, kteří skákali podruhé, už takové štěstí neměli. Tomáš Slavík dolétl na hranici 120,5 m, Aleš Vodseďálek o metr méně.

Miroslav Dvořák doplatil na vítr a skočil jen 107,5 metru. „Nebylo to úplně regulérní, ale to se v našem sportu stává. Je to věc jury, co pustí, a co ne,“ krčil rameny Churavý.

Na desetikilometrovou trať vyrazil se ztrátou 52 sekund na Grubera, ale na třetího Fina Janne Rynnänenena ztrácel dvanáct sekund. V běhu Američané Johnny Spillane a Bill Demong dorazili vedoucího Grubera. Na Churavého se ze zadu dotáhli další Američan Todd Lodwick a Fin Hannu Manninen. „Hlavně jsem si říkal, ať už mě nikdo další nepředjede. Běžel jsem na svoje poměry hodně dobře. Nakonec jsem ve finiši bojoval s Manninenem a těsně prohrál. Páté místo beru. Je super. Na bronz jsem měl dvacet sekund, to je moc. Na vítězného Demonga dokonce čtyřiatřicet. Ale vyrovnal jsem výkon Milana Kučery z Nagana a zůstal o jedno místo za jeho tátou Tomášem z Grenoblu 1968,“ radoval se úspěšný sruženář.

Ostatním se závod nepovedl. Slavík klesl na 25. místo, Dvořák si naopak doběhl pro 28. Za to Vodseďálek se z druhé desítky propadl až na 34. příčku. „Pavlův výkon je super. Takový výsledek jsme potřebovali, abychom dokázali, že kombinační něco dovedou,“ zdůraznil trenér Luděk Šablatura.

1/ Družstvo sruženářů – ve dřepu Pavel Churavý, Tomáš Slavík, Miroslav Dvořák a Aleš Vodseďálek
2/ Běžecský areál
3/ Skokanské můstky

Zklamání na úvod

Po skoku byl desátý za 99 metrů. V běhu ale tuhle příčku neudržel a klesl na dvanáctou. „Pořád je to o tři místa lepší než v Salt Lake City, ale zklamaný jsem, to nebudu zastírat. Čekal jsem od tohoto závodu víc a věřil jsem si minimálně na první desítku. V běhu jsem se hrozně trápil. Ale ještě tu mám další závody,“ pravil trochu zklamaným hlasem Churavý, který zůstal o 41,6 sekundy za vítězným Francouzem Jasonem Lamy Chappuisem. Tomáš Slavík dosáhl dvacátým místem svého nejlepšího umístění na velkých závodech mimo SP. O čtyři místa si oproti skoku (96,5 m) polepsil. Aleš Vodseďálek odsunulo 93,5 m stejně jako Miroslava Dvořáka 92,5 m do role poražených. Dvořák doběhl 39. a Vodseďálek až předposlední 44.

Ve středu 24. února byl na programu závod štafet. Češi startovali ve složení Aleš Vodseďálek, Miroslav Dvořák, Tomáš Slavík a Pavel Churavý. První trojice skákala průměrně – Vodseďálek 123 m, Dvořák 124, Slavík 125,5. Závod byl kvůli větru na chvíli přerušen, ale Churavý svými 132 metry, což byl čtvrtý nejlepší skok série, dostal tým na osmou pozici se ztrátou 1:06 minuty pro běh. V něm Češi uhájili osmou příčku z deseti týmů. V nervy drásající bitvě nakonec triumfovali Rakušané před kvartetem USA.

Text: Karel Felt
Foto: Michael Georgiev a Ivana Roháčková

SKOKANY vedaí Hájek

Báječný comeback skokana na lyžích Antonína Hájka pokračoval i na zimních olympijských hrách. Mladý muž, který před necelými dvěma lety bojoval o život po vážné autonehodě, na můstku v Callaghan Valley zářil a doletěl k sedmému místu na velkém můstku.

Text: Rudolf Vojtěch
Foto: Jaroslav Přišcák a Ivana Roháčková

1/ Martin Cíkl
2/ Antonín Hájek
3/ Jakub Janda

Z nuly na sto, značka hned. To je příběh Antonína Hájka v letošní sezoně. Teprve začátkem ledna se na leteckých závodech v Kulmu vrátil do Světového poháru po téměř dvouleté pauze. Dvěma umístěními v první desítce si vybojoval nominaci na olympiádu a tam byl lídrem českého skokanského týmu.

Na jaře 2008 byl přítom rád, že z autohavárie na obchvatu Harrachova vyvázl „jen“ třikrát zlomenou pávní a skřípnutým nervem.

„Sedmé místo pro mě má hodnotu medaile. Kdyby mi to někdo řekl před rokem a půl, myslel bych si, že je blázen,“ radoval se Hájek. „Všem jsem dokázal, že jsem po té nehodě zpátky a ještě lepší než předtím. Doufal jsem v desítku a myslím, že sedmé místo na olympiádě je krásný výsledek.“

Hájek potěšil už jednadvacátým místem v úvodním závodě na středním můstku, který jeho leteckému stylu nesedí, a poté byl oporou v soutěži družstev. To skončilo na sedmém místě, což je na olympiádě nejlepší výsledek týmu od Her v roce 1992 v Albertville, kde skokani pro Československo získali bronzové medaile.

„Byla to dobrá tečka za hodně dobře zvládnutou olympiádou. Určitě převládá spokojenost. Ode mě to byly slušné výkony,“ pochvaloval si Hájek, jehož výkony byly nejvýraznějším příspěvkem čtyř závodníků liberecké Dukly na Hrách.

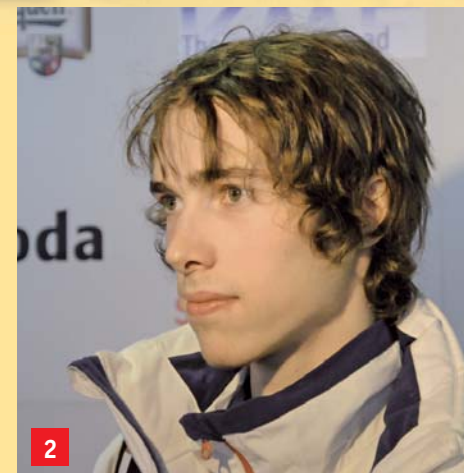
Další skokani svůj potenciál plně nevyužili. Lukáš Hlava a Martin Cíkl ve svých závodech nepostoupili do druhého kola a Jakub Janda skončil dvakrát ve druhé dvacítkě. Olympiádu přítom začal velmi nadějně, druhým místem v kvalifikaci na středním můstku. Právě v prvním závodě zaútočil na přední příčky, ale nakonec se musel spokojit se čtrnáctým

místem. Na velkém můstku pak skončil o tři příčky hůř.

„Byla to určitě moje poslední olympiáda, je to pro mě asi zakletý závod,“ povzdychl si Janda. „Žádná olympiáda mi podle mých představ nevyšla. Něco je špatně. Samozřejmě to mrzí, ale život jde dál.“

Především výkony Hájka a reprezentačního družstva jsou však nakonec solidním výsledkem libereckých skokanů ve Vancouveru.

„Olympiáda pro nás byla hodně úspěšný podnik. Odjíždět budeme určitě spokojení. Je to velký krok hlavně pro generaci, která vyrůstá,“ těšilo reprezentačního trenéra Davida Jiroutka. „Když se podívám, z jaké selekce vycházím, měl jsem na výběr sedm lidí. Jsem spokojený, celý tým pracoval dobře.“

1

Olympijský závod s černými páskami

Mělo to být velkolepé představení, velká oslava. Místo toho se dějiště zimní olympiády 12. února zahalilo do smutku. Při tréninku na dráze ve Whistleru utrpěl gruzínský sáňkař Nodar Kumaritašvili vážná zranění, lékaři jej oživovali masáží srdce. Hodinu poté přišlo další sdělení, kterého se všichni obávali. Jedenadvacetiletý závodník zemřel.

vancouver

Šel z toho mráz po zádech. Závodíte za takových okolností...!

„Se strachem se ale jezdit nedá, při závodě jsem na to myslet nemohl,“ líčí teprve devatenáctiletý sáňkař Dukly Luboš Jíra, který spolu s parťákem Matějem Kvíčalou vyválčil na olympijské dráze osmnácté místo v závodě dvojic.

Tragickou Gruzíncovu nehodu viděl na vlastní oči, stál kousek od toho místa.

„Já byl u zatáčky číslo patnáct, jemu se to stalo v šestnáctce. Byl to děs, strašná rána. Moc dobře mi z toho nebylo, prý jsem byl bledý jako stěna. Viděl jsem, jak letěl, jak ho oživovali, mrazilo z toho...“ vybavuje si.

Podle Jíry se při neštěstí sešla série náhod. „Blbá série náhod. Kdyby to napálil do mantinelu o pár centimetrů dál, nevyletěl by z trati a nenarazil by do sloupu. Gruzínce jsme moc neznali, ale ke zkušeným závodníkům nepatřil. V té šestnáctce je přetížení, najel tam špatně, napálil do prken nahoru, odrazilo ho to do mantinelu dolů a to ho katapultovalo z dráhy. Jenže ani dráha nebyla bezchybná. Měla mít obalené sloupy nebo měli dát prkna za zatáčku, aby ho to vrátilo do dráhy. Tohle konstruktéři zanedbali,“ pokyvuje hlavou.

Bednění před nosníky, které mohlo tragédii odvrátit, přibýlo až po nehodě. Organizátoři pak zkrátili trať o tři zatáčky. A závodilo se.

1/ Sáňkaři Dukly – zleva Matěj Kvíčala, Luboš Jíra, Ondřej Hyman a Jakub Hyman

2/ Jíra a Kvíčala v cíli závodu dvojic

2

Prý opravdu bez strachu.

„To se musí vytěsnit z hlavy. Kdyby to člověka trápilo, bál by se a vůbec by nenastoupil. Nalepili jsme si černé pásky a pak už na to nemysleli. Poprvé jsme si zatáčku číslo šestnáct najeli trochu z druhé strany, podruhé už byl průjezd v pohodě. Ne, nepromítalo se mi, co se tam předtím stalo. Někteří sáňkaři říkali, že zkrácením přišla dráha o rychlost, ale bylo to pro všechny stejné,“ dodává Jíra, rodák z Klášterce nad Ohří.

Osmnácté místo jako zklamání nebere, byť mu nevyšel cíl – toužil totiž nejméně vyrovnat výkon svého táty a zároveň reprezentačního trenéra Luboše, který v roce 1988 na olympiádě

v Calgary vybojoval s Petrem Urbanem třináctou příčku.

„My jsme byli rádi, že jsme se na olympiádu vůbec kvalifikovali jako jediná česká dvojka. Táta nám v cíli gratuloval, byl rád, že jsme poznali olympijskou atmosféru.“

Vytyčený cíl prý bude platit i za čtyři roky v Soči.

„A kdybych tam tátovo umístění z Calgary znovu nepřekonal, budu lepší v počtu účastí,“ usmívá se Luboš Jíra. |

Text: Jiří Jakoubek
Foto: Ivana Roháčková a archiv Luboše Jíry

Ted' budu mužem v domácnosti

Přízrak smrti gruzínského sáňkaře se vznášel nad dráhou ve Whistleru i při soutěžích bobistů, byť ti bojovali pod pěti kruhy až po sáňkařích. „I kdyby tam nebyl pomníček s množstvím květin a hořících svíček, to místo byste poznali už jen kvůli tomu, že si ho prohlíželi piloti bobů z nejrůznějších zemí. Z piety, ale taky z opatrnosti. Dráze ta tragédie nepomohla,“ vrací se k olympijským závodům pilot českého čtyřbobu a dvojbobu Ivo Danilevič.

Také kvůli zmíněné tragédii se o dráze ve Whistleru povídá, že je přetěžká. „To proto, že je nová. Dá se očekávat, že se časem všichni naučí, jak na ní jezdit, jak zvládnout zatáčky. Při trénincích sáňkařů ale ještě nebyl dokonalý bezpečnostní systém, nikdo nečekal, že Kumaritašvili může vyletět tak vysoko. Mělo se víc zvednout bednění, jako je to na jiných světových drahách, stavitelé se měli poradit,“ myslí si čtyřicetiletý Danilevič, vůbec nejstarší sportovec v české výpravě.

Na dvojbobu s brzděm Janem Stokláskou obsadili třinácté místo, na čtyřbobu, kde je

doplnili Jan Kobián a Daniel Suchý, si ještě o příčku polepšili. „Na čtyřbobu to mohlo být ještě lepší, bohužel jsme ve druhé jízdě ze čtyř měli problém s naskočením, při kterém se kluci dost ošklivě pokopali,“ připomíná Danilevič, který přesto vylepšil svá umístění ze Salt Lake City a Turína. „Osobně jsem měl ve čtyřbobu ještě větší choutky, ale ty starty nám bohužel nevyšly podle představ,“ lituje ještě teď.

Tíhu bolestivých porážek zná dobře, pamatuje však i oslnivý triumf – v roce 2007 vyhráli s Romanem Gomolou na dvojbobu mistrovství Evropy. „Tehdy se sjednotil výrobce nožů a Němci nám půjčili vyřazené nože z testování. Byla to bomba. Kvalita materiálu je patálie, kterou cítím jako hendikep celý sportovní život, bohužel náš sport je i o financích. Proto se z dvanáctého nebo třináctého místa radujeme skoro jako z medaile,“ má jasno. Jenom

pro ilustraci: zatímco přední světové posádky jezdí na čtyřbobech v ceně 90 000 eur, česká sestava si mohla pořídit pět let starý „stroj“ za třetinu zmíněné částky. „Je to jako ve formuli 1, rozhodují tisíce vteřiny a taky technologie při výrobě.“

Na prahu životní čtyřicítky se rozhodl z bobu definitivně vystoupit. „Už jsem se naježdil až až, a zdraví mám jen jedno. Trénujeme v zimě, v létě, s mladými už se to hůř stíhá,“ uvědomuje si s jistotou dávkou nostalgie.

Co bude dělat? Cesta se nabízí – coby absolvent FTVS může působit jako plavecký trenér.

„Zatím to ale vypadá, že budu mužem v domácnosti,“ usmívá se. „Manželka pracuje, máme paní na hlídání dvou malých dětí, její práci teď převzmu já. Časem se možná dám na podnikání,“ přemítá o budoucnosti Ivo Danilevič. |

Text: Jiří Jakoubek
Foto: archiv bobistů a Ivana Roháčková

ZOH 2010

Pojede, nebo ne? To byla nejčastěji pokládaná otázka v souvislosti s přetřhanými křížovými vazy v kolenní jedné z medailových nadějí Nikoly Sudové. Hvězda českého akrobatického lyžování, konkrétně jízdě v boulich, do Vancouveru nejen odletěla, ale v sobotu 13. února se v Cypřišových horách postavila na start kvalifikace. „Nebylo to tady vůbec jednoduché, tréninky omezil nedostatek sněhu, ale šla jsem do toho s vírou, že závod zvládnu,“ říkála věčně usměvavá Nikola Sudová.

Zraněná Sudová NEZKLAMALA

Kvalifikaci zvládla v pohodě. „Nešla jsem do rizika, ale musela se držet, abych se maximálně koncentrovala, neudělala chybu a dostala se do finále. Podmínky tady byly opravdu na kraji regulérnosti, ale na druhou stranu se dá říct, že jsme na tom byly všechny stejně,“ řekla ke svému vystoupení, které jí vyneslo dvanácté místo, a tudíž jistý postup.

Její sestra Šárka Sudová do rizika jít musela, stejně jako Tereza Vaculíková. Šárka Sudová předvedla helikoptéru se saltem, ale zůstala před míst za dvacítkou finalistek. Teprve sedmnáctiletá Tereza Vaculíková, benjamínek české olympijské výpravy, na prvním skoku helikoptéru přetočila a upadla. Ztratila při tom jednu lyži, ale nezazmatkovala, pro lyži se vrátila a dojela do cíle, za což jí diváci bouřlivě zatleskali. Fanoušci v Kanadě byli velmi sportovní a dokázali ocenit nejen kvalitní výkony nejlepších, ale i snahu a vůli těch, kteří naplňovali coubertinovské olympijské heslo o účasti. Rozhodčí ji však zařadili na konečné 27. místo.

„Dost tvrdá zkušenost, ale i to k závodění patří. Stálo za to prožít krásnou olympijskou atmosféru. Tyhle zkušenosti se při jiném závodě získat nedají. Pro mne byly tristní, ale věřím, že je zúročím. Podmínky byly opravdu hodně náročné. Nevzpomínám si na závod, kde by to bylo tak těžké a trať jsme viděli jen minimálně,“ posteskla si sympatická Tereza Vaculíková.

„V Turíně to před čtyřmi roky bylo jiné. Je pravda, že mi nevyšla ani druhá olympiáda, ale když zdravý vydrží a zůstane u tohoto sportu, zkouším to třeba potřetí,“ přiznala Šárka Sudová.

Závodila v čase, kdy se slaví Valentýn, svátek zamilovaných. Na tom by nebylo nic divného, kdyby její přítel nebyl také na olympiádě.

Je jím běžec na lyžích Aleš Razým. „Já byla ve Vancouveru a Aleš ve Whistleru. Neviděli jsme se, tak svatého Valentýna vyřešila esemeska,“ prozradila Šárka Sudová.

Ale vraťme se do závodu v boulich. Její už šla Nikola Sudová do rizika, které bohužel úplně nevyšlo. Její jízda v boulich byla prakticky bez chybiček. Přitom musela překonávat obrovskou bolest ve zraněném kolenní, drženém ortézou a umrtveném ostříky. Na prvním skoku zvládla helikoptéru, ale na druhém po saltu vzad s krossem nestihla překřížené lyže srovnat, navíc dopadla do díry a sotva se udržela na lyžích.

„Strašně to bolelo, ale chtěla jsem jízdu dojet. Pořád existovala naděje, že bych se mohla dostat ve výsledkové listině vysoko. Bohužel jsem dopadla do té díry, která se udělala po tréninku, a pořadatelé ji jen zahrnuli sněhem. Místo bylo měkké a já tam navíc dopadla na levou nohu, která to nevydržela, takže jsem si hrábla. Mrzí mě to,“ říkála smutným hlasem. V žádném případě ale neklamala, byť na ni zbylo až šestnácté místo za 19,41 bodů. Zlato vybojovala Hannah Kearneyová z USA získala 26,63 body.

Hned v neděli si to rozdali v boulich muži. Lukáš Vaculíkovi se jízda nepodařila a skončil až na 26., tudíž nepostupovém místě. Zaplatil daň nervozitě z olympijského závodu. Navíc podmínky, v nichž se na trati závodilo, byly velmi náročné a problémy s nimi měli i velcí favorité. Kanadu pak roztleskal vítězný Alexandre Bilodeau.

Velké naděje se upíraly 21. února k mužskému skikrosu. Mladý Zdeněk Šafář na obtížné trati nedokončil kvalifikaci. Favorizovaný Tomáš Kraus prošel až do čtvrtfinále, v němž po chybě vypadl. Zlato získal Švýcar Michael Schmid. „Samozřejmě jsem zklamaný, ale olympijský závod je pro mne velkou zkušeností, kterou chci zúročit v budoucnosti,“ přiznal Zdeněk Šafář. Soutěž žen vyhrála Kanadanka Ashleigh McIvorová.

Text: Karel Felt
Foto: Ivana Roháčková a Jaroslav Prišćák

1/ Nikola Sudová
2/ Šárka Sudová
3/ Tereza Vaculíková
4/ Lukáš Vaculík

Bank se přiblížil Záhrobské

Největším úspěchem českého alpského lyžování byla bronzová medaile slalomářky Šárky Záhrobské. Tě se nejvíce přiblížil nejvšestrannější sjezdař Ondřej Bank, kterému k medaili v kombinaci i slalomu chyběl opravdu kousíček. Přesto se zapsal do historie.

Text: Karel Felt
Foto: Ivana Roháčková

Rozmary počasí poznamenaly závody v alpských lyžařských disciplínách víc, než lze tolerovat. Hned úvodní sjezd byl přeložen a sjezdaři si nemohli ani pořádně vyzkoušet všechny nástrahy sjezdovky. Ondřej Bank, který nemá na sjezdu zrovna nejlepší vzpomínky, protože v Kitzbühelu si předloni zlomil při tréninku nohu a nebyť jeho buldočí vůle, nejspíš by s lyžováním skončil. Se zraněním totiž opouštěl před čtyřmi roky i olympijské sjezdovky nad Turínem. „Já jsem prostě takový. Závodit na půl plynu neumím,“ zdůraznil před odletem do Vancouveru. „Jedu si to především užít,“ dodal.

A užíval. Ve sjezdu skončil třicátý, když mu jeho týmoví kolegové koukali pomyslně na záda. Petr Záhrobský byl o šest příček za ním, Kryštof Krýžl o deset a Filip Trejbal byl klasifikován jako sedmapadesátý. „Sjezd prostě není naší nejsilnější stránkou, ale na olympiádách se stává, že to občas někomu ujede a nandá to i favoritům,“ pravil Bank a měl pravdu. Zlato jim sebral Švýcar Didier Défago, s nímž se nepočítalo.

Dukláci pak vynesli ve Whistleru Super-G, které vyhrál norský veterán Lund Aksel Svindal. Záhrobský skončil 34. a Martin Vráblík pro pád nedokončil.

Dnem D měla být pro Banka superkombinace v neděli 21. února. Už v tréninku sjezdu čtvrtým nejlepším časem naznačil, že se s ním musí počítat. V samotném závodě pak zajel 16. čas a ztrácel na první místo 2,02 s, Kryštof Krýžl skončil 23., ale Martin Vráblík s Filipem Trejbalem byli

až ve čtvrté desítkě. V obou kolech slalomu pak Bank zabojoval a skončil sedmý, když mu k medaili chybělo pár desetin sekundy.

„Zklamany? Docela ano. Nejenže jsem si oproti Turínu o místo pohoršil, ale tady jsem opravdu měl na to, abych bojoval o medaili. Bohužel jsem udělal chybičku v obou kolech a rychlejší jsem mohl a měl být i ve sjezdu. Já vím, že to je výborný výsledek, ale kombinaci jsem si chtěl užít ještě lépe,“ říká zklamaný ke svojí parádní disciplíně, která potvrzuje, že patří k nejvšestrannějším sjezdařům planety. Krýžl skončil na solidní 17. příčce, Trejbal na 28. a Vráblík na 31. Zlato získal americký veterán Bode Miller.

Střídavě oblačno, i tak by se dala nazvat vystoupení Ondřeje Banka. V obřím slalomu málem skončil už v prvním kole. „Začal jsem dobře, ale ve druhé polovině jsem jel v jeden okamžik po vnitřní lyži a měl jsem co dělat, abych to ustál. Do druhého kola jsem vzal nové lyže a ty byly špatné. Škoda, protože jsem pomýšlel i na první desítku,“ krčil Bank rameny, když se jeho jméno objevilo na konečné 17. příčce. Krýžl skončil třiatřicátý a Trejbal devětatřicátý. Vráblík nedokončil. Poněkud neočekávaným vítězem se stal Švýcar Carlo Janka.

Alpské soutěže uzavíral mužský slalom. A Bank začal senzačně, po prvním kole byl

šestý, necelé čtyři desetiny sekundy od bronzu! „Nepovedlo se mi druhé kolo. Dělal jsem chyby. Nevím proč, asi jsem byl až moc upjatý na tu šanci. Co mě ale těší, že se moje výkony stabilizují směrem nahoru, což je dobrý příslib do budoucnosti,“ hledal vysvětlení konečné 11. příčky, která je i tak historicky nejlepším českým umístěním na ZOH ve slalomu. Šance Krýžla, Trejbal a Vráblíka v obtížných podmínkách skončily pády už v prvním kole. Ze zlata se radoval Ital Giuliano Razzoli.

Pro olympijskou úplnost ještě dodejme, jak si vedly ženy. O slalomu a bronzu Záhrobské už byla řeč v úvodu. Zlato brala Němka Maria Rieschová. Sjezdu kralovala Lindsey Vonnová z USA, Šárka Záhrobská skončila 27. a Klára Křížová o deset míst za ní. V superkombinaci skončila Záhrobská sedmá, téměř dvě sekundy za vítěznou Marií Rieschovou. V Super-G Záhrobská nestartovala, Křížová uzavírala třicátka a zlato pověsili na krk Rakušance Andree Fischbacherové. V obřím slalomu skončila Záhrobská 28., Petra Zakouřilová svůj jediný olympijský závod nedokončila. Vyhrála Rakušanka Elisabeth Görglová.

1/ Ondřej Bank
2/ Sjezdaři – zleva Filip Trejbal, Kryštof Krýžl, Petr Záhrobský, Ondřej Bank a Martin Vráblík

Vzdát olympiádu? Tak to pro české snowbordáky nepřipadá v úvahu. Nejzkušenější z nich Michal Novotný odletěl do Vancouveru s poraněnými kotníky, které mu notně zkrátily trénink před vrcholem čtyřletého snažení. David Bakeš zase přijel s pochroumaným kolenem. A showmanka Šárka Pančochová si musela přibalit vedle prkna ještě ortézu na vykloubený loket. Pěkný lazaret.

1

Snowbordáky zastavily pády

„Prostě jsem to přijel zkusit. Mohl jsem maximálně prohrát, ale vědomí, že jsem to ani nezkusil, to by mě hryzalo,“ pravil s nadhledem Michal Novotný.

Do bojů na speciální snowboardcrossové trati, podél které ale chyběli diváci, protože je tam vzhledem k nedostatku sněhu pořadatelé nepustili, vstoupili Novotný s Bakešem hned v pondělí 15. února. Pro Bakeše skončil závod velice rychle. I přes pád v první kvalifikační jízdě se sice proboujel do osmifinále, které ale po pádu nedokončil a zbyla na něj 32. příčka. „Nečekal jsem nic velkého. Z mé strany to bylo hop, anebo trop. V těžkém sněhu jsem na víc neměl. Koleny mě omezovalo víc, než jsem si připouštěl. Prostě neúspěch,“ přiznal Bakeš chlapsky. Až pozdější vyšetření ukázalo, že po pádu v první jízdě ty další absolvoval se zlomeným trnovým výběžkem bederního obratle.

Novotný si byl vědom svého handicapu a zbytečně neriskoval. V kvalifikaci vybojoval 29. postupové místo. V osmifinále měl strašlivý start. „Při tom starty patří k mým silnějším stránkám,“ krčil rameny. Dva soupeři upadli a Novotný se dostal na druhé místo, ale Francouz Xavier De Le Rue ho ještě stihl předjet. „Byl jsem smířený s vyřazením, jen jsem čekal, co vymyslí rozhodčí. Oni Francouze diskvalifikovali, a já šel dál,“ divil se Novotný.

Ve čtvrtfinále ale bojoval dlouho o postup, až ho ve vzduchu po skoku trefil hokejovým bodyčkem Rus Andrej Boldykov. Novotného kotníky dopad neustály a poroučel se k zemi. I přes obrovský finiš už postup nestihl. „Nebudu se vymlouvat, prohrál jsem. Kotníky mě omezovaly, ale ne natolik, abych se nemohl dostat dál, když už mi darovali čtvrtfinále,“ přiznal. Ve výsledkové listině skončil šestnáctý. Zlato si odvezl opět Seth Wescott z USA.

U-rampě mužů kraloval legendární Shaun White z USA. Česko v soutěži zastoupení nemělo. Zato v soutěži žen ano a Šárka Pančochová o sobě dávala vědět především různými hláškami, jako například: „V olympijské vesnici to je jako na pionýrském táboře, pořád pod dozorem.“ Pusu má proříznutou, jak se říká, ale na prkně to také umí. Však do Vancouveru přijela jako vítězka jednoho z lednových závodů Světového poháru.

Do semifinále se dostala jen těsně, když ve druhé jízdě upadla. V semifinále však zabodovala, ale opětovně ji zradil trik nazvaný Front side 720. „Já bych... Je to základní trik, když ho nezvládnete, nemusíte na rampu ani jít. Dám ho úplně normálně v každém závodě a teď ho zbabráám čtyřikrát po sobě. Tahle rampa a podmínky tady nebyly v pořádku. Když do rampy v rychlosti narazí čtyři lidi, což se tu při tréninku stalo,

není to normální. Spíš to je psycho. Loket bolel, kost je trochu naštipnutá, ale jet se s tím dalo. To mně neomezovalo. No, mám to za sebou, není to poslední závod, co jsem jela,“ mávla rukou. Nebylo to gesto zmaru nebo odfláknutí, spíš naštvání. Pančochová se ráda baví, je od rány, ale také obrovská bojovnice. A tak poblahopřála Australance Torah Brightové, která sebrala zlato dvěma závodnicím z USA.

Na závěr snowboardových soutěží se jel paralelní slalom. V soutěži žen byla českým železkiem v ohni Zuzana Doležalová Vojtěchová. Při své olympijské premiéře předvedla dvě vyrovnané jízdě – 43,33 a 43,22 sekundy. Jenže v součtu to znamenalo 1:26,55 minuty, což bylo o více než sekundu, než byl poslední postupový čas. Zbylo na ni tak až dvaadvacáté místo. Zlato vybojovala reprezentantka Nizozemska Nicolien Sauerbreijová.

Stejný konec mělo vystoupení Petra Šindeláře v soutěži mužů, který obsadil osmadvacáté místo. V závodě, který opanoval z části hus-tá mlha a trať zkrápěl déšť, vyhrál kanadský snowboardista Jasey Jay Anderson.

„Cypřišové hory nám zkrátka nesedly. Snowboard je fenoménem, kterému se věnuje na špičkové úrovni stále víc lidí a vyhrávat bude stále obtížnější,“ glosoval situaci Michal Novotný. |

Podoba medailí zimních olympijských her, které se rozdávaly ve Vancouveru, byla představena v polovině října 2009. Žádné dvě z celkového počtu 1 014 kusů medailí přitom nejsou stejné. Medaile jsou totiž určitou částí celku představujícího kosatku a havrana, který je dílem původních kanadských obyvatel. Každá medaile se od té druhé liší nejen tvarem, ale také vzorkem. Unikátní jsou i váhou – letošní cenné kovy jsou nejtěžší v celé olympijské historii, váží mezi 500 a 576 gramy.

Ve Vancouveru byly cenné medaile předány při slavnostním ceremoniálu sportovcům:

– v 86 olympijských disciplínách patnácti sportovních odvětví,

Každá medaile je jedinečná

– z 26 států – nejvíce medailí 26 (14-7-5) dostali reprezentanti Kanady, kteří ziskem 14 zlatých vytvořili rekord ZOH.

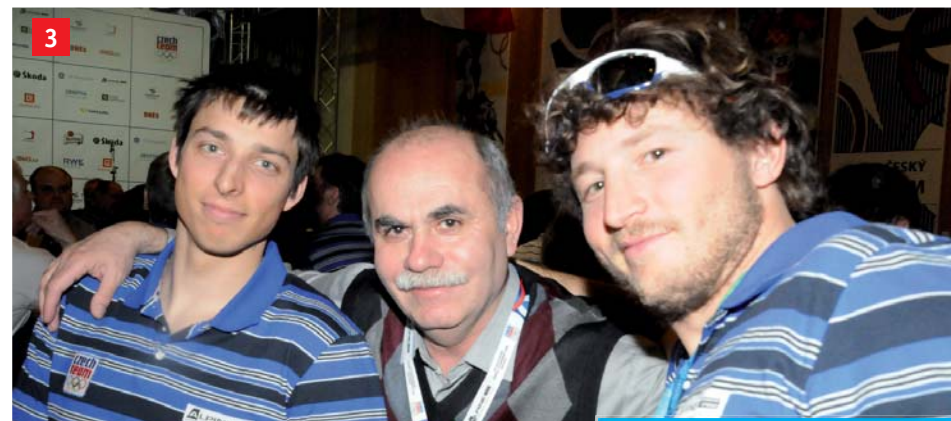
Česká republika se šesti medailemi obsadila 14. příčku. Naše trojnásobná medailistka Martina Sáblíková (zlato – bronz – zlato) se v hodnocení nejúspěšnějších sportovců na ZOH 2010 zařadila na 7. místo. Nejvíce medailí, pět (3-1-1), posbírala norská běžkyně na lyžích Marit Björgenová. |

Text: Ivana Roháčková
Foto: Ivana Roháčková a Michael Georgiev

1 a 2/ Šárka Pančochová
3/ David Bakeš, ředitel ASC DUKLA
Jaroslav Přiščák a Michal Novotný

Text: Karel Felt
Foto: ČTK, Ivana Roháčková
a Jaroslav Přiščák

Štafeta předána – oheň zhasl

Poslední den zimních olympijských her se nejvíce vydařil Kanadánům, dočkali se zlaté medaile v hokejovém turnaji. Po sedmnácti dnech skončily XXI. zimní olympijské hry v kanadském Vancouveru s historickým českým úspěchem. Při slavnostním ceremoniálu je tradiční formulkou uzavřel předseda Mezinárodního olympijského výboru Jacques Rogge. Štafetu symbolicky převzali zástupci Soči, dějiště příští zimní olympiády.

V zaplněné hale BC Place organizátoři dodatečně vztyčili i čtvrtý pilíř pochodně pro olympijský oheň, který při zahájení nefungoval a nyní obří číši konečně mohla rychlobruslařka Catriona LeMayová Doanová zapálit. Po hudebním čísle doprovázeném tancem nastoupili na plochu sportovci. V čele české výpravy za odměnu nesla vlajku nejúspěšnější česká olympionička Martina Sáblíková.

Olympijský oheň ve Vancouveru zhasl. Následující zimní olympijské hry s mottem „Brána do budoucnosti“ se budou konat v době od 7. do 23. února 2014 v Rusku.

Historické zápisy

Sedmnáct dní, od 12. do 28. února 2010, se konal letošní největší zimní sportovní svátek – XXI. zimní olympijské hry ve Vancouveru. Český olympijský výbor na Hry nominoval rekordní počet 92 sportovců, kteří už před odjezdem byli pasováni do role nejsilnějších, a nejčastějším tipem byl možný zisk čtyř až pěti medailí. Odměnou bylo nakonec medailí šest – dvě zlaté a čtyři bronzové, což je vyrovnání dosud nejlepší bilance na ZOH v historii, a 14. místo mezi 85 státy v hodnocení počtu získaných cenných kovů. Půltucet jich přivezlo Československo jen v roce 1984 ze Sarajeva, jenže tehdy chybělo zlato.

Do této úspěšné české olympijské sestavy bylo jmenováno a odjelo reprezentovat rekordních 35 sportovců s 26 členy doprovodu (17 trenérů, čtyři fyzioterapeuti a pět servismanů) z Armádního sportovního centra DUKLA. Ze šesti českých medailí vybojovali dukláci historicky nejvyšší počet čtyři – dvě zlaté a dvě bronzové.

Celkový zisk medailí armádních sportovců, od prvních zimních olympijských her v Chamonix 1924 do současnosti, je 22, a to čtyři zlaté – osm stříbrných – deset bronzových. Rychlobruslařka Martina Sáblíková se nejdříve po vítězství na trati 3 000 m stala první českou rychlobruslařskou medailistkou olympijských her v historii.

Po vybojování zlata i na pěti kilometrech se ziskem dvou zlatých medailí na jedné olympiádě stala neúspěšnější zimní olympijskou českou i armádní sportovkyní v historii.

Součtem dvou zlatých a jedné bronzové se zařadila na čtvrté místo neúspěšnějších českých sportovců na OH za Věru Čáslavskou (11 medailí), Emila Zátopka (5 medailí)

a Jana Železného (4 medaile) a Jana Brzáka (3 medaile).

Čtvrtou, nečekanou medaili z bronzu pro Duklu vydřeli v dramatické štafetě 4x 10 km běžci Martin Jakš, Jiří Magál a Martin Koukal spolu s Lukášem Bauerem, reprezentantem ministerstva vnitra (sólou bronzovou medaili získal ještě na trati 15 km volně).

Na tento medailový úspěch čekala štafeta mužů 22 let.

I šestá medaile pro Česko je historická. Bronz lyžařky Šárky Zábrobské (reprezentuje ministerstvo vnitra) je první olympijskou medailí pro české alpské lyžování od roku 1984.

Další, i když na medaili nedosáhli, uspěli a zařadili se mezi nejlepší. Do top pětky sdruženářů se proboujel Pavel Churavý, po zranění se vrátili mezi skokany Antonín Hájek a mezi sjezdaře Ondřej Bank. Smůlu měla dvojice běžců na lyžích Dušan Kožíšek a Martin Koukal, jinak mohli atakovat stupně vítězů. Kdoví, jak by dopadla Nikola Sudová, kdyby nezavodila s vážně zraněným kolenem. Nadějími pro další ZOH 2014 v Soči se staly rychlobruslařka Karolína Erbanová a snowboardistka Šárka Pančochová.

Text: Ivana Roháčková
Foto: Jaroslav Přiščák

Výsledky armádních sportovců

1.	Martina Sáblíková	rychlobruslení	3 000 m
1.	Martina Sáblíková	rychlobruslení	5 000 m
3.	Martina Sáblíková	rychlobruslení	1 500 m
3.	Martin Jakš, Jiří Magál, Martin Koukal	běh na lyžích	4x 10 km štafeta
5.	Pavel Churavý	severská kombinace	velký můstek / 10 km
6.	Dušan Kožíšek, Martin Koukal	běh na lyžích	sprint dvojic volně
7.	Antonín Hájek	skoky na lyžích	velký můstek
7.	Ondřej Bank	alpské lyžování	superkombinace
7.	Antonín Hájek, Jakub Janda, Lukáš Hlava	skoky na lyžích	družstva
8.	Aleš Vodseďálek, Miroslav Dvořák, Tomáš Slavík, Pavel Churavý	severská kombinace / družstva	velký můstek / 4x 5 km štafeta
11.	Ondřej Bank	alpské lyžování	slalom
12.	Pavel Churavý	severská kombinace	střední můstek / 10 km
12.	Karolína Erbanová	rychlobruslení	1 000 m
12.	Ivo Danilevič, Jan Stokláška	boby	čtyřboby
13.	Ivo Danilevič, Jan Stokláška	boby	dvojboby
13.	Kamila Rajdlová	běh na lyžích	4x 5 km štafeta
14.	Jakub Janda	skoky na lyžích	střední můstek
14.	Šárka Pančochová	snowboarding	U-rampa (vyřazena v semifinále)
16.	Nikola Sudová	akrobatické lyžování	jízda v boulich
16.	Michal Novotný	snowboarding	snowboardcross
17.	Jakub Janda	skoky na lyžích	velký můstek
17.	Kryštof Krýzl	alpské lyžování	superkombinace
17.	Ondřej Bank	alpské lyžování	obří slalom
18.	Martin Koukal	běh na lyžích	15 km volně
18.	Luboš Jíra, Matěj Kvíčala	saně	dvojice
20.	Tomáš Slavík	severská kombinace	střední můstek / 10 km
21.	Antonín Hájek	skoky na lyžích	střední můstek
22.	Zuzana Doležalová	snowboarding	paralelní obří slalom (vypadla v kvalifikaci)
23.	Karolína Erbanová	rychlobruslení	500 m
23.	Kamila Rajdlová	běh na lyžích	15 km skiatlon
23.	Kryštof Krýzl	alpské lyžování	obří slalom
25.	Šárka Sudová	akrobatické lyžování	jízda v boulich (nepostoupila z kvalifikace)

25.	Ondřej Hyman	saně	jednotlivci
25.	Kamila Rajdlová	běh na lyžích	10 km volně
25.	Karolína Erbanová	rychlobruslení	1 500 m
25.	Tomáš Slavík	severská kombinace	velký můstek / 10 km
26.	Lukáš Vaculík	akrobatické lyžování	jízda v boulich (nepostoupil z kvalifikace)
27.	Tereza Vaculíková	akrobatické lyžování	jízda v boulich (nepostoupila z kvalifikace)
27.	Martin Jakš	běh na lyžích	30 km skiatlon
28.	Jakub Hyman	saně	jednotlivci
28.	Filip Trejbal	alpské lyžování	superkombinace
28.	Miroslav Dvořák	severská kombinace	velký můstek / 10 km
29.	Jiří Magál	běh na lyžích	50 km klasicky s hrom. startem
29.	Martin Jakš	běh na lyžích	15 km volně
30.	Ondřej Bank	alpské lyžování	sjezd
32.	David Bakeš	snowboarding	snowboardcross
34.	Aleš Vodseďálek	severská kombinace	velký můstek / 10 km
35.	Dušan Kožíšek	běh na lyžích	sprint jednotlivci
38.	Lukáš Hlava	skoky na lyžích	střední můstek
38.	Jiří Magál	běh na lyžích	30 km skiatlon
39.	Miroslav Dvořák	severská kombinace	střední můstek / 10 km
39.	Filip Trejbal	alpské lyžování	obří slalom
40.	Kryštof Krýzl	alpské lyžování	sjezd
41.	Martin Cíkl	skoky na lyžích	velký můstek
43.	Milan Šperl	běh na lyžích	15 km volně
44.	Aleš Vodseďálek	severská kombinace	střední můstek / 10 km
44.	Aleš Razým	běh na lyžích	sprint jednotlivci
57.	Filip Trejbal	alpské lyžování	sjezd

nedokončil	Martin Koukal	běh na lyžích	30 km skiatlon
nedokončil kvalifikaci	Zdeněk Šafář	akrobatické lyžování	skikros
nedokončil 1. kolo	Kryštof Krýzl	alpské lyžování	slalom
nedokončil 1. kolo	Filip Trejbal	alpské lyžování	slalom

Dvě evropská stříbra střelců

Pouze dvě stříbrné medaile vybojovali čeští střelci v první polovině března na mistrovství Evropy ve vzduchových zbraních v norském Merakeru. Je to nejhorší bilance českých střelců za dvacet let. Čest české střelby zachraňovali reprezentanti Dukly.

V běžícím terči mužů na 20+20 ran se znovu potvrdilo, že smíšené běhy plzeňským borcům vyhovují. V individuálním závodě se na stupně vítězů neprosadil nikdo, čtvrtému Janušovi, který dosáhl 381 bodů, chyběly k bronzu pouze čtyři. Svoji nevídanou medailovou sbírku z velkých soutěží (OH, MS, ME, SP) rozšířil na 116 cenných kovů. Dal také základ pro medaili družstva. Věkem junior Josef Nikl skončil osmý s 378 body a Bedřich Jonáš o dvě místa za ním s 377 body. Součet 1 136 bodů stačil na stříbro, když na zlaté Rusy scházelo 22 bodů.

V klasické soutěži 30+30 však žádný z českých borců nedosáhl na finálový boj o medaile. Nejlépe si vedl se 575 body Jonáš, který skončil osmý. Januš si ani nevzpomene, kdy takhle pokazil velký závod a s 568 body obsadil desátou příčku. Nikl s 559 body propadl na šestnáctou příčku a družstvu se součtem 1 702 tak ze čtvrté pozice chyběly k bronzu tři bodíky.

O druhé stříbro se postarala juniorka Iva Růžičková ve vzduchové pušce výkonem 497,6 (396+101,6), od zlata ji dělily pouhé čtyři desetinky bodu. Její kolegyně z Dukly Petra Hájková skončila až 64. s 382 body. Družstvo, v němž střílela ještě Gabriela Vognarová, skončilo s 1 171 body až osmé. A tím výčet úspěchů končí.

Text: Karel Felt
Foto: Ivana Roháčková

Dvě páté a jedno šesté

Ve dnech 12. až 14. března 2010 se v Kataru uskutečnilo halové mistrovství světa v atletice. Čeští atleti ze šampionátu v Dauhá odjeli bez medaile. Z Armádního sportovního centra DUKLA byli na šampionát nominováni čtyři reprezentanti, desetibojař Roman Šebrle, běžec Jakub Holuša, tyčkař Michal Balner a výškař Jaroslav Bába. Získali dvě pátá, jedno šesté a Jaroslav Bába 11. místo, když nepostoupil výkonem 223 cm z kvalifikace.

Mezi absolutní světovou elitou nakoukl půlkař Jakub Holuša, který před dvěma lety na MS ve Valencii prožil velkou smůlu po těsném vypadnutí v rozběhu. Tentokrát potvrdil, že už má zkušenosti. Ve třech dnech po sobě startoval v náročných závodech běhu na 800 metrů. Nejdříve postoupil z těžkého rozběhu, pak skvěle zvládl semifinále, když velice pomalu rozběhnutý závod zvládl takticky a ukázal, že v závěru dokáže být hodně rychlý.

Do svého prvního velkého finále na světovém šampionátu nastoupil dvacetiletý Jakub Holuša s tím, že nemá co ztratit. Ze závodu si odnesl za čas 1:47,28 minuty pátou příčku, když marně bojoval s tempem súdánského obhájce Abubakera Kakiho.

Dvojnásobný halový mistr světa ve víceboji Roman Šebrle startoval již na sedmém HMS v kariéře. Letošní sedmiboj začal nejlepším letošním výkonem na šedesátce 7,20 s. V dále si průběžnou pozici vylepšil, když předvedl druhý nejdelší skok soutěže 749 cm a posunul se na čtvrtou příčku. V kouli se mu podařilo připsat 15,70 metrů a ve výšce zabodoval výkonem 209 cm. Druhý den začal na 60 m překážek za 8,30 s, v tyči přidal 480 cm a celý závod ukončil bojem o páté místo na kilometru, které udržel o pět bodů před dotírajícím Kasjanovem s konečným ziskem 6 024 bodů.

Třetím duklákem, který se na šampionátu popral o medaili, byl tyčkař Michal Balner. Ve finále nakonec obsadil dělenou šestou příčku, když skočil 545 cm. Na bronz přitom stačilo Němci Straubovi skočit 565 cm napoprvé. „No, přijel jsem s tím, že chci postoupit do finále a to se mi povedlo. Vezu si další zkušenosti a jedu dál.“ prohlásil svěřenec Boleslava Patery.

Text: Ivana Roháčková a Karel Felt
Foto: Ivana Roháčková

Třetí juniorka SVĚTA

Na oválu v moskevském Krylatském od 12.–14. března 2010 závodila na mistrovství světa juniorek sedmnáctiletá Karolína Erbanová. Bojovala a odvezla si tři bronzové medaile – za čtyřboj, 1 000 a 1 500 m. O čtvrtou ji připravil pád na nedělní druhé pětistovce.

„Na juniorském šampionátu se bojuje o medaile v jednotlivých disciplínách a ve čtyřboji. Na jednotlivých distancích startují i specialisté, kteří jedou třeba jen jednu trať, takže jejich výsledek se do čtyřboje nepočítá. Karolína v neděli upadla v první zatáčce, což je škoda, protože měla na medaili i na této sprinterské trati. I tak dosáhla velmi cenného výsledku,“ řekl trenér Petr Novák, který sledoval výsledky na dálku z Heerenveenu. Milan Sáblík skončil celkově dvacátý.

ZLATOU SEZONU uzavřela světovým titulem

Dvaadvacetiletá Martina Sáblíková dopsala svoji letošní rychlobruslařskou zimní sezonu zlatým inkoustem. Zápis zahájila v lednu 2010 vítězstvím na mistrovství Evropy ve víceboji, excelovala na XXI. zimních olympijských hrách, kde se stala dvojnásobnou olympijskou šampionkou. Dvanáct dní po Vancouveru zvítězila ve Světovém poháru na dlouhých tratích a závěrečný zlatý vykřičník udělala na mistrovství světa ve vícebojích.

Rychlobruslařský světový šampionát ve vícebojích se konal 20. – 21. března 2010 v nizozemské hale v Heerenveenu, přesně týden poté co na místním ledovém oválu Martina Sáblíková počtvrté v řadě převzala krásný pohár za vítězství ve finále Světového poháru na dlouhých tratích, v němž v sezoně 2009/2010 dosáhla 610 bodů.

Program šampionátu otevřela pětistovka, v níž zajela druhá nominovaná česká rychlobruslařka Karolína Erbanová skvělý čas 39,31, a porazily ji pouze dvě Rusky. Sáblíková

se potřebovala dostat pod 41 sekund, což se jí časem 40,25 s. povedlo, když porazila Rookardovou z USA. Na třech kilometrech o více než dvě sekundy udolala Němku Beckertovou, svoji největší soupeřku na této trati, a časem 4:03,5 min. se posunula na třetí příčku po dvou disciplínách. Erbanová klesla do druhé desítky časem 4:23,16. Následující den na patnáctistovce Sáblíková porazila Rusku Šichovovou a její čas 1:57,23 byl nakonec třetí za vedoucí dvojicí Wüstová – Grovesová. Erbanové stačilo 1:59,49 na dvanácté místo. Do finále, kam postoupilo 12 z 24 žen, se nedostala. Na poslední pětikilometrové distanci potřebovala najet Martina Sáblíková na vedoucí závodnice kolem šesti sekund. V předposlední dvojici o více než 17 s. rozdrtila domácí Wüstovou a pak čekala, jaký čas zajede Grovesová. Po necelých třech kilometrech bylo jasné, že ani Kanadanka na ni nemá a prohrála o 11 s. „Byla to skvělá tečka za fantastickou sezonou. Žádná rychlobruslařka v historii něco takového nedosáhla,“ radoval se trenér Petr Novák.

Zaplněná heerenveenská hala Thialf aplaudovala vstojí, když po skončení objížděla světová šampionka Martina Sáblíková ledový ovál s českou vlajkou a nafukovacím oranžovým pohárem s číslem 1. Velmi dobře 16. místo obsadila její sedmnáctiletá kolegyně Karolína Erbanová.

Po příjezdu do Prahy předala Martina Sáblíková na tiskové konferenci pražskému

radnímu Jiřímu Janečkovi závodní kombinézu ze své olympijské kolekce, kterou Janeček před třemi týdny vydražil za 272 tisíc v aukci. Výtěžek dražby poputuje na Konto Bariéry a pomůže handicapovaným, kteří touží sportovat.

Nyní plánuje královna letošní zimy odpočinek. „Za týden už se půjdu volně proběhnout, nevydržím jen tak nic nedělat,“ směla se Martina. A jaká byla letošní sezona podle Sáblíkové: „Jako v pohádce!“

Na olympijské hry do Tokia v roce 1964 si dráhový cyklista Jiří Daler přivezl skvělou formu. Ve stíhacím závodě jednotlivců na čtyři kilometry hladce prošel úvodními koly, v semifinále si doslova vychutnal Dána Isakssona a ve finále ho čekal Ital Ursi. Po čtyřech okruzích měl na něj sice ztrátu kolem deseti metrů, ale v polovině závodu výrazně zrychlil, manko brzy smazal a dvě kola před koncem už bylo jasné, že si jede pro zlatou medaili. Stal se tak prvním československým cyklistou, který na olympijských hrách dosáhl na nejcennější kov. V pondělí 8. března 2010 Jiří Daler oslavil sedmdesátiny.

ŠEST TISÍC za olympijské zlato

K cyklistice se dostal náhodou

Cyklistice se Jirka Daler po řadě jiných sportů začal věnovat až v 16 letech. Zpočátku ho přitahovaly spíš silniční závody, ale přestup do Favoritu Brno, který se orientoval především na dráhové disciplíny, definitivně určil jeho sportovní cestu. „K cyklistice jsem se dostal spíš náhodou, když si mě na prázdninové brigádě všiml jeden z členů Slavie Žabovřesky a pozval mě na trénink. Kolo mě bavilo, ale nikdy jsem neuvažoval o tom, že bych se stal dráhařem. Velkým magnetem byl pro mě populární Závod míru s Veselým, Růžičkou, Kubrem, Nachtigalem, Křivkou a dalšími tehdejšími esy. Určitě naší cyklistice pomohl, přilákal k ní spoustu zájemců o tento sport,“ vrací se ke svým začátkům.

Během vojenské základní služby působil v Dukle Pardubice, potom se vrátil do Favoritu, odkud si to namířil do Dukly Brno. V té době se již plně věnoval stíhacímu závodě jednotlivců a příležitostně i družstev. „Domníval jsem se, že je to jediná olympijská disciplína, v které se mohu prosadit. Jako člen Favoritu jsem pracoval v laboratoři Fučíkových závodů, odkud mě uvolnili do Dukly,“ vzpomíná na velice důležitý krok ve své cyklistické kariéře.

První cenná medaile

Na mezinárodní scéně na sebe poprvé upozornil v roce 1962, kdy na mistrovství světa skončil ve stíhacím závodě šestý. „Po několika menších akcích v Polsku a NDR jsem měl možnost nahlédnout do velkého cyklistického

světa, vidět na vlastní oči tehdejší mé idoly a s některými se dokonce utkat. Ve skvělé atmosféře se mi podařilo protlačit se až do čtvrtfinále, kde jsem zůstal zpět o pouhé tři desítky vteřiny. Trochu mě to mrzelo, ale na druhou stranu to byl pro mě obrovský úspěch, který byl oceněn i po návratu domů,“ usmívá se Jirka při této vzpomínce ještě dnes.

Od roku 1964 pak ve své disciplíně sváděl velké boje hlavně s Nizozemcem Groenem. Na světovém šampionátu v Paříži s ním prohrál v semifinále, nicméně bronzová medaile byla první, kterou Československo získalo na cyklistické dráze. „Ještě stojí za zmínku, že rok předtím jsem si na tréninku při pádu poranil ledvinu, měl jsem krev v moči a hrozila operace. Naštěstí můj zdravotní stav se brzy zlepšil, ale na mistrovství světa mě trenéři ještě šetřili a nastoupil jsem jen v družstvu, které skončilo ve čtvrtfinále. Pokud jde o šampionát v Paříži, tak jsem byl velice spokojen, vždyť poprvé jsem našel cestu na stupně vítězů,“ připomíná Daler do té doby svůj nejlepší výsledek.

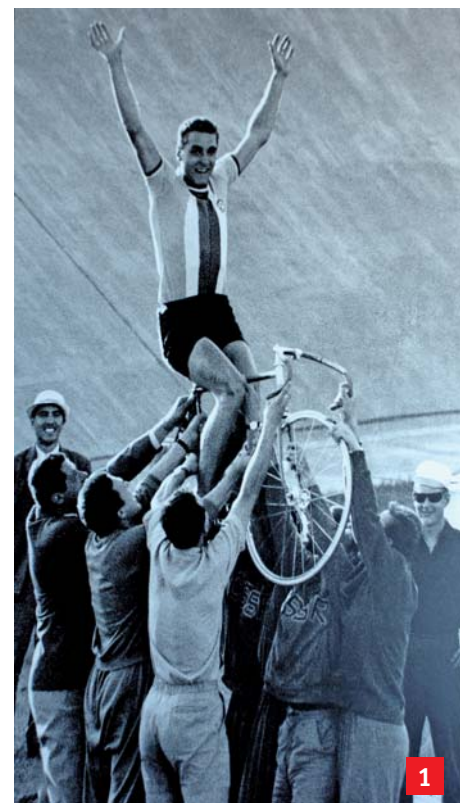
Plná nůše úspěchů

Na olympijských hrách v témže roce v Tokiu, kde stíhací závod měl premiéru, se Daler dočkal zlatého opojení. „Dařilo se mi, odvedl jsem maximum a všechno vyšlo. Nadšený jsem byl už před odletem a s obrovskými dojmy jsem se vracel. Byl to můj první zájezd mimo Evropu a navíc hned na největší svátek sportovců v nádherné atmosféře. Vedle mnoha zážitků ze stadionů jsem byl doslova ohromen zázračnou elektronikou, v níž jsme tenkrát byli sto let za Japonci,“ nešetří slovy chvály ani téměř po půlstoletí.

Tokijským zlatem se tento čtyřiařdvacetiletý cyklista odrazil do vrcholného období své kariéry. V následujících třech sezonách si z každého světového šampionátu přivezl některou z medailí. V roce 1965 byl členem čtyřčlenného družstva, které v San Sebastianu vybojovalo bronz, potom ve Frankfurtu skončil ve stíhacím závodě jednotlivců druhý a o rok později ve stejné soutěži v Amsterdamu třetí. V těchto letech byl dvakrát vyhlášen nejlepším cyklistou republiky a v roce 1967 se také jako první čs. cyklista zapsal do tabulek světových rekordů. Na předolympijských závodech v Mexiku zajel nejrychlejší čas na 4 km (4:45,94) i na 5 km (6:05,64).

„Bylo to velice plodné období, v němž snad snad jen třetí místo družstva ze San Sebastianu. Měli jsme v té době skvělý tým, který měl reálnou šanci na titul. Každého startu a následně i všech medailí z mistrovství světa jsem si vždy velice vážil, neboť jsem je vybojoval v soubojích se špičkovými zahraničními cyklisty. Teprve na druhém místě bylo pro mě jejich finanční ocenění. Například za zlato z olympiády to bylo šest tisíc korun a za stříbro z mistrovství světa necelé tři tisíce,“ prozrazuje tehdejší odměny, které v porovnání s letošním jedním a půl milionem za prvenství na OH jsou více než směšné.

Na olympijských hrách v pohnutém roce 1968 už Daler své olympijské vavříny neobhájil. Ve stíhacím závodě jednotlivců neprošel sítím kvalifikace a v soutěži družstev skončil čs. kvarteto ve čtvrtfinále. „Poznamenaly mě smutné časy sovětské okupace a navíc před závodem jsem ještě udělal chybu, když v suchém Mexiku jsem šel do sauny a tělo se mi podařilo ještě víc vysušit. Přitom jsem měl zase na kvalitní výkon, což

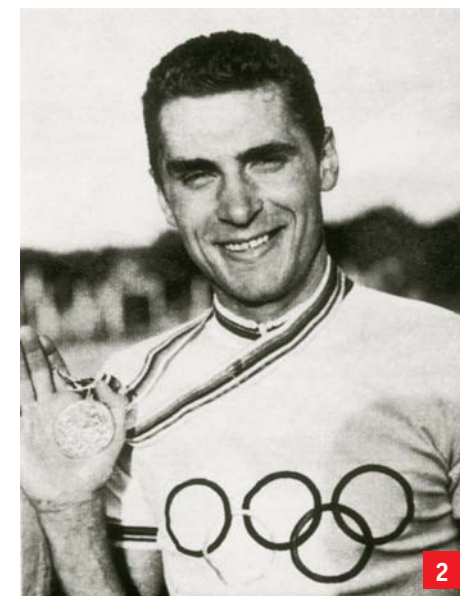
se potom potvrdilo v závodě družstev, v němž se nám podařilo zajet velice dobrý čas,“ vrací se krátce ke své druhé olympiádě.

Super škola ve Francii

Závěr své závodní kariéry strávil od února 1969 do dubna následujícího roku ve francouzské profesionální cyklistické stáji. Odjížděl tam s nádhernou vizitkou, na níž vedle už zmíněných triumfů na mezinárodní scéně nechybí ani 14 čs. rekordů a osm titulů mistra Československa jednotlivců či družstev. „Francie se pro mě stala super školou, moc mně pomohla. Poznal jsem tam profesionální život se vším všudy, závodil na dráze i na silnici a zdokonalil se jazykově. Zpočátku jsem si sice připadal jako v Babyloně, protože mezi jezdci se hovořilo anglicky, německy, francouzsky i portugalsky a já uměl nejlíp španělsky, ale rychle jsem se adaptoval a do týmu i po této stránce brzy zapadl. Škoda, že už po roce a čtvrt jsem se musel vrátit domů,“ dodává Daler s příchutí nostalgie.

Po ukončení závodní činnosti zůstal cyklistice věrný. Dlouhá léta působil jako mladší trenér v Dukle Brno a vedl také seniorská reprezentační družstva silničníků i dráhařů. „Bylo to velice příjemné období se zajímavou prací s výbornými cyklisty. Po odchodu z Dukly jsem se ještě snažil předávat zkušenosti ve Sportovním centru talentované mládeže v brněnském Favoritu. V posledních letech jsem se stal členem Jihomoravského i Českého klubu olympioniků,“ přibližuje své dnešní aktivity.

Text: Jaroslav Pešta
Foto: Karel Novák, Ivana Roháčková
a Petr Schejbal

Současná světla i stíny

Ke sportu má stále velice blízko a doslova každodenní pochoutkou byly pro něj olympijské hry ve Vancouveru. Obdivoval zvláště Sáblíkovou, Bauera a skvělé vystoupení lyžařského kvarteta ve štafetě, měl radost z medailí i z dalších pěkných výsledků českých reprezentantů, ale má i připomínky k malé finanční podpoře talentovaných chlapců a děvčat.

„Chybí nám široká základna, z které by vyrůstali špičkoví závodníci. Náš někdejší velice užitečný systém sportovních středisek mládeže zapustil kořeny v mnoha zemích a u nás se zrušil. Pokoušíme se ho sice obnovit, ale zatím je to jen odvar v porovnání s tím, co fungovalo za mých časů. A tak sport dnes převážně provozují mladí lidé, jejichž rodiče je mohou finančně podporovat. Cesta k vrcholným výkonům však bude pro ně hodně složitá, vyžádá si spoustu tvrdé práce, kterou mnozí nezvládnou. Naopak nadějní dorostenci se kvůli nedostatku peněz budou trápit, nebo dají přednost úplně něčemu jinému. Čili – je potřeba, aby finance šly do sportu ve větší míře než dosud a byly samozřejmě ekonomicky využity,“ netají Daler své názory.

Vychovávají šermíři šampiona?

Vojnu strávil v banskobystrické Dukle, kde měl vynikající podmínky, přesto se vrátil do mateřského oddílu. Oba sporty pak provozoval současně a v obou vynikal. Důkazem jsou letní olympijské hry jak v Montrealu v roce 1976, kde s Bártů a Starnovským získal stříbrné medaile v soutěži družstev moderních pětibojařů, tak v Moskvě v roce 1980, kde s Jurkou, Holubem, Doubou a Kubištou obsadil šesté místo v soutěži družstev kordistů.

Po moskevské olympiádě Jiří Adam s aktivním sportem skončil a začal trénovat moderní pětibojaře – nejprve v Lokomotivě Praha, poté v pražském tréninkovém středisku mládeže a nakonec vedl reprezentační družstva žen i mužů. Mezitím odešel z pražské Lokomotivy a stal se spoluzakladatelem oddílu ADOS Praha zaměřeného na moderní pětiboj a šerm. V roce 1994 pak využil nabídky trénovat moderní pětibojaře Dukly, zpočátku na poloviční úvazek, ale když viděl, jakou podporu armáda tomuto sportu poskytuje, pustil se do práce v Dukle naplno.

Jiří Adam se však stále věnoval i výchově šermířů a stal u zrodu šermířského oddílu TJ Dukla Praha. A právě rozvoj tohoto malého sportovního odvětví v Dukle byl tématem našeho rozhovoru.

V době vašeho příchodu do Dukly zde oddíl šermu neexistoval. Jak to řešili moderní pětibojaři, kteří chtěli také šermovat?

V pětiboji startovali za Duklu, ale šermovali jinde, v nějakém civilním klubu. Mně se to

nelíbilo, a tak jsme asi před deseti lety založili šermířský oddíl i v Dukle, takže teď je tu určitá kontinuita. Osobně si myslím, že když budeme mít silný šermířský oddíl, velmi to prospěje oddílu moderního pětiboje, třeba kvůli sparingu, a úroveň pětibojařů i šermířů půjde nahoru.

Kolik má oddíl členů?

Řádově kolem sedesáti lidí, nedávno k nám přišlo asi deset šermířů z pražského oddílu Humanita.

Které věkové kategorie jsou v oddíle zastoupené?

Začínali jsme pouze s dospělými, mládež jsme tu vůbec neměli, ale v současnosti disponujeme všemi věkovými kategoriemi počínaje mladšími a staršími žáky přes kadety a juniory a konče seniory, a to jak u žen, tak u mužů.

Dospělí šermíři jsou ale většinou zároveň moderní pětibojaři, že?

Nejen, máme tu i klasické šermíře, třeba u nás působí Roman Ječmínek, bývalý olympionik, který už sportuje jen rekreačně, ale když ho potřebujeme do družstva, tak nastoupí a stále je velmi platný. Těch starších borců máme vcelku dost, šerm se totiž dá dělat docela dlouho.

Kteří moderní pětibojaři či pětibojařky nejlépe šermují?

Po technické stránce je na tom nejlépe Michal Michalík, největší nasazení a zkušenosti má Libor Capalini. Výborně šermuje David Svoboda,

Jiří Adam se v průběhu své aktivní kariéry věnoval dvěma sportovním odvětvím – modernímu pětiboji a šermu. V deseti letech se přihlásil do oddílu moderního pětiboje Lokomotivy Praha a tomuto náročnému a zajímavému sportu pak zůstal věrný celý život. Velké nadání měl zejména na šerm kordem, což zúročil v roce 1968, kdy se stal dorosteneckým mistrem republiky.

Text: Pavel Nekola
Foto: Ivana Roháčková

3

který dokáže porazit kohokoliv na světě, a obrovským talentem je Jiří Kuf, člen širšího šermířského národního výběru. Z děvčat je pak absolutní jedničkou Lucie Grolichová, která, kdyby se šermu více věnovala, by jistě byla šermířskou reprezentantkou.

Kdo stojí v čele oddílu?

Předsedou je Václav Frajbiš, bývalý atlet diskař, jehož syn byl šermířským reprezentantem, já zastávám funkci jednatele a trénuji a dalšími trenéry jsou Dan Kašpar, který zároveň šéfuje našemu pětibojařskému sportovnímu centru mládeže, a Jan Dostál z Humanity Praha.

Loni v září jste udělali nábor dětí, kolik jich přišlo?

Dali jsme výzvu do novin a letáčky do škol, hlavně v Praze 6, to je naše spádová oblast. Chtěli bychom začít s dětmi od devíti do dvanácti let. Vzali jsme jich jedenáct, po prvním čtvrtletí asi čtyři odešly, ale na druhou stranu tu máme dvě tři, z nichž by mohli vyrůst velice kvalitní šermíři, mají na to technicky a jsou i bojovné. Jinak se k nám může průběžně přihlásit kdokoliv, teď třeba přišly zase asi tři děti, tak jsme z nich udělali malou skupinu, dostanou základ a pak se přiřadí k těm ostatním.

Kdo se na šerm hlásí?

To je různé, někomu se šerm prostě líbí jako sport, ale dělají ho i lidi, kteří třeba časově nestíhají moderní pětiboj. V šermu není katastrofa, když vynesete pár dní. Je to totiž něco mezi sportem a uměním, šermíř nemusí být svalovec nebo samá šlachy, ale když cítí tempo a je výbušný, vyhrává i světové turnaje. Šerm je strašně krásný, u nás ale bohužel nemá ani tradici, ani divácké zájemství a sportovní veřejnost mu moc nerozumí.

Jak často mládež trénuje a co je náplní jejich tréninků?

Děti sem chodí dvakrát týdně na hodinu a půl, ale když je někdo šikovný a má o šerm

zájem, může po domluvě docházet i častěji. Kromě vlastního šermířského výcviku se u nich zaměřujeme i na všestrannost. Nedávno jsme jim uspořádali turnaj s plastovými kordíky a to hned poznáte bojovné typy. To je totiž velmi důležité, technika se dá naučit, ale zarputilost ne. Dětem se to moc líbilo, protože samotný šermířský trénink je dost jednotvárný, a kdybychom s nimi nedělali nic jiného, tak nám brzy všechny utečou.

Kterou ze tří šermířských disciplín – šavle, kord, fleret – v oddíle provozujete?

My děláme kord, i když děti začínají s fleretem, jelikož je pro ně lehčí, ale stejně šermují podle pravidel kordu.

Myslíte si, že by z Dukly mohl někdy vzejít nový mistr světa v šermu?

Proč ne? Pár šikovných kluků a holek tady máme, a když se jim budeme poctivě věnovat a oni do toho dají všechno... Myslím si, že vychovat takového závodníka by mělo být vizí každého oddílu. I v moderním pětiboji jsme začínali skromně, ale měli jsme vízi a teď jsme už patnáct let v absolutní světové špičce.

Jak je to s financováním oddílu?

Členové si platí členské příspěvky, další peníze se snažíme sehnat prostřednictvím sponzorů. Materiální vybavení si šermíři kupují sami a není to zrovna levná záležitost, takže zvláště u dětí je počáteční investice velká. Oddíl moc peněz nemá, závodníkům platíme hlavně startovné.

Vaší velkou výhodou je úzké spojení s Armádním sportovním centrem DUKLA, že?

Bez jeho pomoci bychom dnes už ani nemohli existovat. Ještě jako moderní pětibojaři jsme tu začínali úplně z ničeho, trénovali jsme ve sklepech, který nám ve svém objektu přenechali atleti. Díky tomu, že jsme měli výsledky, se postupně začaly zlepšovat i naše podmínky a v listopadu roku 2004 bylo v tribuně fotbalového stadionu na Julisce otevřeno centrum

1/ Jiří Adam v roli rozhodčího šermu na MS v Londýně

2/ Souboj – trenér Adam s Natálií Dianovou

3/ David Svoboda

4/ Moderní pětibojařky – zleva Sylvie Černá, Natálie Dianová a Lucie Grolichová

4

moderního pětiboje. V té době už šermířský oddíl existoval a vybudováním moderní šermířny jsme dostali velký impulz k rozšíření naší členské základny.

Pořádá Dukla nějaké šermířské turnaje?

Letos v dubnu nás čeká Cena Vltavy, dvoudenní celorepublikový turnaj od žáků po dospělé, v květnu organizujeme mistrovství republiky v šermu šavlí a před Vánocemi proběhne druhý ročník šermířského maratonu, na němž loni startovalo skoro sto šermířů a který měl velký úspěch.

A jaký je systém republikových žebříčkových turnajů?

Bývá jich řádově deset ročně, jenže k bodům na nich získaných si šermíři připočítávají i body, které vybojují na turnajích v zahraničí. Naši pětibojaři, i když šermují výtečně, tak prakticky nemají šanci mistrovství republiky jednotlivců vyhrát, protože z časových důvodů se zahraničních turnajů nezúčastňují. Větší šanci máme v soutěži družstev, protože to je jednorázový podnik, a naše pětibojařky toho loni skvěle využily a skončily na mistrovství republiky třetí, což je velký úspěch.

Počítáte na léto s nějakým soustředěním pro mládež?

TJ Dukla bude o prázdninách pořádat pro mladé atlety, moderní pětibojaře, šermíře a plavce program Sportuj s TJ Dukla, kde si všichni budou moci zkusit různé sportovní disciplíny. Je to úplně nová akce a myslím, že bude ku prospěchu všem, protože můžeme objevit nové talenty.

Co byste chtěl v oddíle šermu ještě zlepšit?

Uvítali bychom větší zájem dětí o sport vůbec. Je to velký problém současné doby, dřív jsme si mohli mezi zájemci vybírat, teď vezmeme v podstatě každého. Musíme tedy hledat cesty, jak děti zaujmout a jak je ke sportu více přitáhnout, ale nebudeme to mít v dnešní konkurenci ostatních druhů zábavy jednoduché. |

KRÁLOVNOU ROKU

Martina Sáblíková

Po olympijském zlatě usedla na trůn běžkyně na lyžích Kateřina Neumannová, v roce 2007 dvojnásobná mistryně světa rychlobruslařka Martina Sáblíková, vloni olympijská vítězka oštěpařka Barbora Špotáková. Ani letos ženy nezklamaly a jejich éra pokračuje.

Martina Sáblíková, největší naděje zimních olympijských her ve Vancouveru, byla na slavnostním večeru Sportovec roku 2009

vyhlášena novou královnou českého sportu. Dvaadvacetiletá rychlobruslařka, letošní dvojnásobná mistryně světa ve víceboji a na 5 km, vyhrála 51. ročník novinářské ankety a navázala na svůj triumf z roku 2007.

Loňskou vítězku Barboru Špotákovou, stříbrnou z atletického mistrovství světa v Berlíně, porazila o 208 bodů, třetí místo obsadil zokej Josef Váňa.

V úterý 22. prosince se v pražském hotelu Hilton uskutečnilo slavnostní vyhlášení prestižní novinářské ankety Sportovec roku 2009. Celých 22 let seděli na trůnu pro Sportovce roku muži. Nadlouho poslední ženskou vítězkou ankety zůstávala Květa Jeriová z roku 1984. V roce 2006 ale nastoupily ženy – sportovkyně z Armádního sportovního centra DUKLA.

WYSLEDKY Sportovec roku 2009

Hlavní anketa:

1. **Martina Sáblíková** (rychlobruslení) 1645 bodů
2. **Barbora Špotáková** (atletika) 1437 bodů
3. **Josef Váňa** (jezdectví) 1357 bodů
4. **Šárka Záhrábská** (alpské lyžování) 1302 body
5. **Lukáš Bauer** (běžecké lyžování) 1211 bodů
6. **Roman Kreuziger** (cyklistika) 1209 bodů
7. **Radek Štěpánek** (tenis) 1155 bodů
8. **Petr Čech** (fotbal) 744 bodů
9. **Tomáš Kraus** (lyžování – skikros) 675 bodů
10. **Tomáš Berdych** (tenis) 635 bodů

Kolektivy:

1. Tenisté ČR 606 bodů
2. **Dvojka s kormidelníkem – Václav Chalupa, Jakub Makovička, Oldřich Hejdušek** (veslování) 331 bod
3. Hokejisté Karlových Varů 285 bodů

Junior roku:

1. **Ondřej Polívka** (moderní pětiboj)
2. **Lukáš Krpálek** (judo)
3. **Miloš Slavíček** (sportovní střelba)

Sportovní legenda:

Ája Vrzáňová

Poznámka: Tučně zvýrazněni sportovci Dukly

Křišťálovou korunku vítěze si Martina Sáblíková nasadila poprvé. Před dvěma roky byla totiž na závodech, až letos se mohla zúčastnit osobně a byl to pro ni nádherný zážitek. Cenu jí předávala několikanásobná olympijská medailistka Věra Čáslavská a korunku donesla kamarádka z týmu Karolína Erbanová.

„Byla to pro mě velká pocta. Paní Čáslavská je pro mě velkým vzorem, to, co dokázala, asi jen tak někdo nepřekoná. Když jsem šla na pódium, nervozitou se mi klepala kolena. A Kája? Jsem ráda, že cenu mi přinesl člověk, pro kterého jsem vzorem. Moc mě to potěšilo,“ prohlásila dojatá Martina.

Druhé místo mezi kolektivy získala stříbrná z mistrovství světa dvojka s kormidelníkem Dukly Praha ve složení Václav Chalupa, Jakub Makovička a Oldřich Hejdušek.

Nejlepším sportovcem roku 2009 v juniorské kategorii byl vyhlášen moderní pětibojář, mistr Evropy, juniorský mistr Evropy ve smíšených štafetách a mistr světa ve dvoučlenných štafetách Ondřej Polívka a stal se tak poprvé v historii ankety dvojnásobným vítězem, juniorem roku byl již v roce 2007. Na třetím místě skončil sportovní střelec, juniorský mistr světa ve skeetu Miloš Slavíček z Dukly Hradec Králové.]

Text a foto: Ivana Roháčková

- 1/ **Nejlepší junioři roku – zprava Ondřej Polívka, Lukáš Krpálek a Miloš Slavíček**
- 2/ **Druhý kolektiv roku dvojka s kormidelníkem – zleva Jakub Makovička, Václav Chalupa a Oldřich Hejdušek**
- 3/ **První a druhá – Martina Sáblíková a Barbora Špotáková**
- 4/ **Ledové královny – Martina Sáblíková a Ája Vrzáňová**

jubilanti armádního sportu

Rok 2010 bude bohatý na významná životní výročí bývalých vynikajících armádních sportovců, trenérů a funkcionářů. Nechybí mezi nimi olympijští vítězové, mistři světa a Evropy, ale i řadoví pracovníci, kteří svůj život spojili s Duklou.

V prvním čtvrtletí to jsou:

Mgr. Jaroslav BOHATÝ, nar. 17. ledna 1935, atletika

Třináctinásobný čs. reprezentant, účastník XVII. LOH 1960 v Římě. Dlouholetý funkcionář armádního vrcholového sportu. Dodnes aktivní sportovec.

Rudolf KUČERA, nar. 23. ledna 1940, fotbal

Jeden z nejtalentovanějších čs. fotbalistů šedesátých let minulého století, jehož kariéra byla ukončena těžkým zraněním při utkání Pomezí Dukly s Górníkem Zabrze. Sedmínásobný reprezentant, v dresu Dukly odehrál 121 ligových utkání, nastřílel 44 branek a podílel se na zisku tří titulů mistra republiky.

PaedDr. Tomáš HLUŠTÍK, nar. 24. ledna 1950, atletika

Dálkař s osobním výkonem 768 cm, mistr republiky 1973 a 1975 ve skoku dalekém a 1973 ve štafetě 4x100 m. Tříkrát reprezentoval v mezinárodních utkáních. Po ukončení závodní činnosti trenér a vedoucí funkcionář úseku řízení sportu u ASC DUKLA. Od roku 1994 do roku 2001 vedoucí funkcionář armádního vrcholového sportu.

Mgr. Jan MRÁZEK, nar. 27. ledna 1925, atletika

V letech 1949 až 1957 závodil v dresu pražské Dukly, 8x mistr republiky v běhu na 110 m překážek, 200 m překážek a ve skoku dalekém. Držitel pěti čs. rekordů a 11násobný čs. reprezentant. Po ukončení závodní kariéry pracoval jako vojenský tělovýchovný pedagog, trenér a funkcionář tělovýchovného hnutí.

Juraj DEMEČ, nar. 29. ledna 1945, atletika

Mistr Evropy 1971 ve štafetě 4x100 m. V Dukle Praha běhal v letech 1965 až 1976 u trenéra Aleše Poděbrada. Osmínásobný mistr republiky ve sprintech, 29násobný reprezentant. Účastník XX. LOH 1972 v Mnichově – 4. místo ve štafetě 4x100 m. Po ukončení závodní kariéry trenérem.

Jozef ANDRAŠKO, nar. 3. února 1940, personalista

Personálním pracovníkem u tehdejšího ASVS Dukla Praha se stal v roce 1987 a byl jím až do svého odchodu do důchodu v roce 1993. Dukle zůstal věrný a dosud pracuje jako obsluha zařízení stadionu Juliska.

PaedDr. Zdeněk BENEŠ, nar. 15. února 1950, funkcionář

Původně tělovýchovný pedagog pracoval od r. 1993 do r. 2004 u ASC DUKLA ve funkcích na úseku řízení sportu a organizačně plánovacím úseku. S jeho jménem je spojena publikace Dukla mezi tisíciletími (AVIS 2003).

Olga MOCOŤOVÁ, nar. 17. února 1950

Pracovnice stadionu Juliska od roku 1999 dosud. Manželka významného čs. reprezentanta a trenéra v chůzi Ladislava Moce.

Doc. PhDr. Milan TOŠNAR, CSC., nar. 27. února 1925, atletika

Jako sprinter překážkář působil v dresu ATK, ÚDA a Dukly Praha v letech 1951 až 1958. Mistrem republiky byl desetkrát, na překážkách byl držitelem osmi čs. rekordů. Reprezentoval ve 24 mezinárodních utkáních. Po ukončení závodní činnosti trenérem a tělovýchovným funkcionářem.

Jaroslav PROVAZNÍK, nar. 28. února 1930, házená

V dresu ATK, ÚDA a Dukly působil v letech 1951 až 1958. Podílel se na zisku šesti titulů mistrů republiky v házené o sedmi hráčích a pěti titulů v házené o jedenácti hráčích. Je držitelem stříbrných medailí z MS 1958 a 1961 v házené o sedmi hráčích a bronzové medaile z MS 1955 v házené o jedenácti hráčích. Podílel se na vítězství Dukly v PMEZ v roce 1957.

Jiří DALER, nar. 8. března 1940, cyklistika

Olympijský vítěz ve stíhacím závodě jednotlivců na XVIII. LOH 1964 v Tokiu, stříbrný medailista MS 1966 ve stíhacím závodě jednotlivců, bronzový medailista MS 1965 ve stíhacím závodě družstev. Dvojnásobný světový a 14násobný český rekordman. Osmkrát se stal mistrem republiky. Od roku 1970 do 1997 byl trenérem v Dukle Brno.

Václav ŠMÍDL, nar. 18. března 1940, volejbal

Patří do slavné generace čs. volejbalistů 60. let minulého století. Celou svoji aktivní kariéru působil v armádním dresu v Dukle Kolín a Dukle Jihlava. Mistr světa z roku 1966, stříbrný medailista z XVIII. LOH 1964 v Tokiu, MS 1960 a 1962, ME 1967. Po ukončení kariéry trenér mládeže.

Otakar VODIČKA, nar. 24. března 1920, atletika

Dlouholetý trenér nejlepších čs. atletů padesátých a šedesátých let minulého století, mj. Jiřího Skobly, Jana Perka, Jiřího Lanského, Pavla Kantorka a dalších. Kvůli represím tehdejšího režimu ukončil trenérskou kariéru již v roce 1962.

Mgr. Stanislav HOFMAN, nar. 27. března 1945, atletika

V dresu pražské Dukly v letech 1965 až 1980 se stal šestkrát mistrem republiky, překonal šest čs. rekordů na tratích od 3 000 do 10 000 metrů, 26x reprezentoval v mezinárodních utkáních. Později trenér, od roku 1992 působil jako tělovýchovný pracovník u letectva AČR.

Text: Arnošt Šulc

Dráhový cyklista Kadlec má z MS bronz

V dánské Kodani se uskutečnilo od 24. do 28. března mistrovství světa v dráhové cyklistice.

První den šampionátu se sprinter Dukly Brno Tomáš Bábek, Adam Ptáček a Denis Špička zúčastnili team sprintu. Ze šestnácti účastníků obsadili 12. místo, což je nejlepší umístění na MS za poslední tři roky, a to v novém českém rekordu 45,674 s.

Výborný výsledek předvedl pětatřicetiletý Milan Kadlec, dráhový cyklista Dukly Praha, který se na svém desátém mistrovství světa konečně dočkal medaile z vrcholné světové akce. V bodovacím závodě na 40 km vybojoval bronzovou medaili. „Splnil se mi sen. Na tuhle medaili jsem čekal a dřel se deset let,“ řekl šťastný jezdec s medailí na krku.

Ve vynikajících výkonech pokračovali pražští stíhači. Těsně pod stupni vítězů, na čtvrtém místě, skončil v disciplíně scratch Martin Bláha a po takticky vyzrálém výkonu dosáhla na pátou příčku ve stejné disciplíně žen Jarmila Macháčková.

Text: Ivana Roháčková
Foto: Jan Kopač

Atletika		
MČR – víceboje	28.–30. 5.	Stará Boleslav
MM – Zlatá tretra	27. 5.	Ostrava
Memoriál Odložila – DUKLA mítink	14. 6.	Praha-Juliska
ME družstva	19.–20. 6.	Budapešť
EP víceboje	26.–27. 6.	Hengelo
Jachting		
ME finn	8.–16. 5.	Split
Kanoistika		
MČR dlouhé tratě	1.–2. 5.	Praha
SP	14.–16. 5.	Vichy
SP	22.–24. 5.	Szeged
Karate		
ME	30. 4.–2. 5.	Atény
Moderní pětiboj		
SP	8.–11. 4.	Medway
SP	6.–9. 5.	Budapešť
MEJ	24.–30. 5.	Golega
SP	3.–6. 6.	Berlín
SP finále	18.–20. 6.	Moskva
Motorismus		
MS superbike – seriál	9.–11. 4.	Valencie
	23.–25. 4.	Asen
	7.–9. 5.	Monza
	14.–16. 5.	Kyalami

Atletika		
27.–28. 2. HMČR – Praha (Stromovka)		
muži / výška	– 1. Jaroslav Bába	– 2,25 m
muži / tyč	– 1. Michal Balner	– 5,76 m
muži / 800 m	– 1. Jakub Holuša	– 1:49,09

Cyklistika		
11.–13. 12. SP dráha – Cali – Kolumbie		
muži / sprint	– 5. Tomáš Bábek	– 1:02,978
muži / 1 km p.s.	– 4. Tomáš Bábek	– 1:02,978
19. 12. MČR dráha – Praha-Motol		
muži / omnium	– 1. Tomáš Bábek	
ženy / omnium	– 1. Jarmila Macháčková	
22.–24. 1. SP dráha – Peking – Čína		
ženy / bodovací	– 5. Jarmila Macháčková	

Lyžování – běh		
4. 1. SP „Tour de Ski“ – Praha		
muži / sprint / 1,2 km volně	– 4. Dušan Kožíšek	

Lyžování – skok		
15.–17. 1. SP – Sapporo – Japonsko		
muži / HS134	– 4. Antonín Hájek	
16.–17. 1. SP – Chaux-Neuve – Francie		
muži / HS100 / 10 km / 1. závod	– 4. Pavel Churavý	
muži / HS100 / 10 km / 2. závod	– 5. Pavel Churavý	
23.–24. 1. SP – Schonach – Německo		
muži / HS96 / 10 km	– 2. Pavel Churavý	

Lyžování – alpské disciplíny		
12.–14. 3. SP – GA-PA – Německo		
muži+ž / paralelní OS / družstva	– 1. Ondřej Bank, Kryštof Krýžl, Lucie Hrstková – podíl 3/4	

Lyžování – akrobatické		
11. 12. SP – Suomo – Finsko		
ženy / boule	– 4. Nikola Sudová	
8.–9. 1. SP – Calgary – Kanada		
ženy / boule / 1. závod	– 2. Nikola Sudová	
ženy / boule / 2. závod	– 3. Nikola Sudová	

Snowboarding		
15.–19. 12. SP – Telluride – USA		
muži / snowboardcross	– 4. David Bakaš	
6.–7. 1. SP – Kreischberg – Rakousko		
ženy / U-rampa	– 1. Šárka Pančochová	

Moderní pětiboj		
6.–7. 3. SP – Playa del Carme – Mexiko		
muži	– 1. David Svoboda	

Přehledy na této dvoustraně připravil: Petr Eliáš		
---	--	--

Přehledy na této dvoustraně připravil: Petr Eliáš		
---	--	--

Přehledy na této dvoustraně připravil: Petr Eliáš		
---	--	--

Přehledy na této dvoustraně připravil: Petr Eliáš		
---	--	--

očekávané sportovní akce

ve II. čtvrtletí 2010

29.–31. 5.	Salt Lake City
25.–27. 6.	Misano
Parašutismus	
SP	27.–30. 5. Rijeka
SP	24.–27. 6. Bled
Orientační běh	
ME	27. 5.–6. 6. Primorsko
Sportovní střelba broková	
SP	15.–25. 4. Peking
SP	11.–20. 5. Dorchester
SP	7.–16. 6. Lonato
VC Hradce Králové	11.–13. 6. Hradec Králové
Sportovní střelba kulová	
SP	15.–24. 4. Peking
CISM Regional	28.–30. 4. Plzeň
MZ – VC Osvobození	6.–9. 5. Plzeň
SP	22.–29. 5. Fort Benning
SP	24.–27. 5. Bělehrad
MZJ Pi HOPES	10.–13. 6. Plzeň
Veslování	
MČR dlouhá trať	10. 4. Hořín
SP	28.–31. 5. Bled
MZ – Primátorky	5.–6. 6. Praha
Vodní slalom	
MS sjezd	7.–13. 6. Sort
SP slalom	18.–20. 6. Praha
SP slalom	25.–27. 6. Zoetermeer

Rychlobruslení		
13.–15. 11. SP – Heerenveen – Nizozemsko		
ženy / 3000 m	– 2. Martina Sáblíková	– 4:05,68
20.–22. 11. SP – Hamar – Norsko		
ženy / 3000 m	– 1. Martina Sáblíková	– 6:50,07
ženy / 1500 m	– 3. Martina Sáblíková	– 1:56,34
4.–6. 12. SP – Calgary – Kanada		
ženy / 3000 m	– 2. Martina Sáblíková	– 3:56,83
11.–13. 12. SP – Salt Lake City – USA		
ženy / 3000 m	– 1. Martina Sáblíková	– 3:56,29
9.–10. 1. ME ve víceboji – Hamar – Norsko		
ženy / víceboj	– 1. Martina Sáblíková	– 162,825
23.–24. 1. SPJ – Collalbo – Itálie		
junioři / 5000 m	– 4. Milan Sáblík	
12.–14. 3. SP – Heerenveen – Nizozemsko		
ženy / 3000 m	– 1. Martina Sáblíková	– 4:06,25
ženy / 1500 m	– 2. Martina Sáblíková	– 1:58,27

SP 2010 – CELKOVÉ POŘADÍ		
ženy / 3000 m	– 1. Martina Sáblíková	
ženy / 1500 m	– 3. Martina Sáblíková	
12.–14. 3. MSJ – Moskva – Rusko		
junioři / 1500 m	– 3. Karolína Erbanová	
junioři / 1000 m	– 3. Karolína Erbanová	
junioři / čtyřboj	– 3. Karolína Erbanová	

Sportovní střelba kulová		
15. 1. Anketa „Střelec roku 2009“ – Plzeň		
střelec roku	– 1. Lenka Marušková	
27.–28. 2. HMČR BT – Plzeň		
muži / VzBT 30+30	– 1. Miroslav Januš	– 587
muži / VzBT 20+20mix	– 1. Josef Nikl	– 385
10.–14. 3. HME a HMEJ – Meraker – Norsko		
muži / VzBT mix	– 4. Miroslav Januš	– 381
muži / VzBT mix / družstva	– 2. Miroslav Januš, Bedřich Jonáš, Josef Nikl	
muži / VzBT 30+30 / družstva	– 4. Miroslav Januš, Bedřich Jonáš, Josef Nikl	
junioři / VzPi 60	– 4. Jindřich Dubový	– 571+100,5
junioři / VzPu 40	– 2. Iva Růžičková	– 396+101,6

Sportovní gymnastika		
13.–15. 11. SP – Stuttgart – Německo		
ženy / přeskok	– 1. Jana Komrsková	
Veslování		
14. 11. Anketa „Posádka roku 2009“ – Praha		
posádka roku	– 2. Ondřej Synek	
trénér roku	– 1. Petr Blecha	
20. 2. MČR trenažér – Neratovice		
muži	– 1. Ondřej Synek	– 5:49,00
muži LV	– 1. Jan Vetešík	– 6:10,00

přehled sportovních výsledků

/ listopad 2009 – březen 2010

Tucet otázek pro

PETRA Nováka

1. Když jste v roce 1998 spolukomentoval v ČT rychlobruslařské závody v Nagana, řekl jste, že vychováváte olympijského vítěze nebo vítězku. To už jste znal Martinu Sáblíkovou?

Kdepak, tu jsem poznal o pár měsíců později. Tehdy jsem ale končil s jednou skupinou rychlobruslařů a hledal jsem nově. A tehdy jsem si řekl, že buď se mi povede vychovat vítěze na světové a olympijské úrovni, nebo to zabalím a budu se věnovat něčemu jinému.

2. Martině jste prý vykládal hned na začátku spolupráce, že z ní bude šampionka, ale musí dřít a dřít. Lákal jste ji, nebo děsil?

Říkal jsem jí na rovinu, jak to v rychlobruslení je. Kdo nedře, nemá šanci uspět. Ona mi možná tehdy moc nevěřila, nebyla žádný supertalent, ale mně u ní zaujala ta úžasná zarputilost. Když do něčeho šla, tak naplno. A to je základní vlastnost pro budoucí olympijské vítěze. Talent rozhodně prvním předpokladem není.

3. Olympijskou medaili jste sliboval už v Turíně. Byla reálná?

Byla a nebyť svalového zranění, tak Martina pět kilometrů možná i vyhrála.

4. Prožíváte hodně její závody?

Samotné závody ne, protože to nejde, mohl bych udělat chybu. Jistě si pamatujete, co udělal kolega nizozemský trenér Kramrovi, kdy ho nesprávným nasměrováním připravil o jasné zlato na deset kilometrů.

5. Tak to si její úspěchy moc neužijete.

Ale ano, pod stupni vítězů si pobřečím.

6. Co vám běželo hlavou, když na olympiádě hráli Martině českou hymnu?

Celý ten dvanáct let dlouhý příběh. Opakovalo se to dvakrát a k tomu bronz. Říkal jsem si, že to všechno mělo smysl.

7. Vy jste ale tak trochu rebel, pořád se vám něco nezdá.

Nejsem rebel, jen chci pro rychlobruslení co nejlepší podmínky. Nemáme ovál, jezdíme do zahraničí. Nemáme peníze, protože svaz dostává na dlouhou i krátkou dráhu dva a půl milionu korun. To je pěci bída.

8. Jak vám pomáhá Dukla?

Hrozně moc. Pomohla nám zejména v době, kdy jsme na tom nebyli dobře. Toho si moc ceníme.

9. Nevadí vám, že vás vede v rubrice různé?

No, budu upřímný. Je to divné, mistryně světa, olympijská vítězka. Ale není to rozhodně to nejpodstatnější. Pro nás je důležitá ta podpora. A třeba se změnit i tohle.

10. Věříte, že tři olympijské medaile pomohou uvolnit cestu k výstavbě haly ve Velkém Oseku?

Chci tomu věřit. Další čtyři roky na cestách, to by nebylo to nejlepší. Už mi je dvaasedesát a Martina by také potřebovala víc klidu.

11. Ale slibujete další medaile z olympiády v Soči.

Pokud u toho zůstaneme, pak budou. A bude jich víc, protože dozraje Karolína Erbanová, která určitě ve Vancouveru nezklamala. Máme v NowiS Teamu další mladé, postavíme i družstvo žen.

12. Co vás jako trenéra nejvíc naštve?

Když někdo fláká trénink a nemá stoprocentní přístup. Já si se svěřenci tykám, protože vykání ve sportu mi nepřipadá to pravé, není bezprostřední. A když si tykáte, snáz si i ulevíte. O mně se říká, že jsem kruřas. Ano, jsem tvrdý trenér, ale nedřu svěřence za každou cenu. Chci po nich práci. Krutý jsem možná v tom, když někomu, kdo jí neodvídá, to řeknu na rovinu. To si servítky neberu.

Text: Karel Felt
Foto: Ivana Roháčková

Přijetí nejúspěšnějších armádních olympioniků ministrem obrany

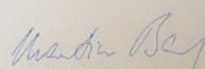

 MISTOPŘEDSĚDA VLÁDY A MINISTR OBRANY
 MARTIN BARTÁK
 Praha 11. března 2010

Milá Martino,

srdčně Vám blahdruží za získání dvou stříbrných medailí v rychlobrodění na tratích 3 000 m a 5 000 m a jedné bronzové medaile na trati 1 500 m na XXI. zimních olympijských hrách 2010 ve Vancouveru a za vynikající sportovní výsledky na dalších mezinárodních soutěžích v průběhu zimní sezony 2009/2010.

Oceňuji Vaši vzornou a příkladnou reprezentaci České republiky a respektuji Ministerstva obrany.

Přeji Vám první zdraví, mnoho úspěchů a štěstí v další sportovní činnosti i v osobním životě.

Vážená slečna
 Martina ŠABLÍKOVÁ
 Armádní sportovní centrum DUKLA

ŠtefátoVý BoromnZ

Člen nejúspěšnější hráčské generace fotbalové Dukly Praha a čerstvý sedmdesátník Rudolf Kučera o své minulosti mluví velmi nerad, a když už se nechá přesvědčit k rozhovoru, dopředu upozorňuje, že psát o něm vlastně nemá smysl, protože vše už bylo napsáno. Na položené otázky pak odpovídá velmi skromně a své úspěchy zlehčuje nebo tvrdí, že si na ně už vlastně ani nepamatuje. Jeho fotbalovou kariéru však nelze odbýt několika slovy, protože i když byla velmi krátká, nesmazatelně se zapsala do dějin českého fotbalu.

Talent od Pánaboha

rudolf kučera

Rudolf Kučera prožil své dětství v jihomoravské Spytihněvi, kde také začal s fotbalem. Později se učil elektrikářem v Napajedlech a za místní Fatru také hrál, zpočátku za dorostenecký tým, ale nakoukl i do áčka. Odtud zamířil do Zlína, tehdy ještě Gottwaldova, kde už jako sedmnáctiletý pravidelně nastupoval za druholigové mužstvo a kde si vysloužil pozvánku do juniorské reprezentace.

Ve Zlíně strávil Rudolf Kučera rok a půl a v roce 1959 narukoval na vojnu. A rovnou do slavné pražské Dukly! Jak ho ostřílení hráči, všichni starší než on, vlastně přijali? „Tenkrát jsem tam přišel jako devatenáctiletý kluk a na ty matadory, kteří už ve fotbale něco znamenali, jsem se pochopitelně díval s úctou. Vždyť jsem byl najednou v jedné šatně s Masopustem, Pluskalem, Novákem, Vacenovským, Brumovským, Dvořákem a dalšími. Ale fotbalisté patřící k nejlepším nejen u nás, ale i v Evropě, mě do mužstva vzali zcela samozřejmě. Na to se dobře vzpomíná.“ Pro mladého fotbalistu to byla velká změna, nejen kvůli přechodu z druhé do první ligy, ale i proto, že se rodák z malého města najednou ocitl v Praze. Ale zvládl to, začal střílet důležité góly a spoluhráči brzy poznali, že se na něho mohou v tomto ohledu spolehnout.

Jeho prvním trenérem v Dukle byl Bohumil Musil, ale už v roce 1960 ho vystřídal Jaroslav Vejvoda. Rudolf Kučera zářil nejen v lize, kde s Duklou získal v letech 1961 až 1963 tři mistrovské tituly a v roce 1961 i Československý pohár, ale velké jméno si v témže roce vydobyl i na Americkém poháru, kde se stal nejlepším kanonýrem turnaje a především miláčkem publika. Lakonicky k tomu dodává: „Dávali jsme góly, vyhrávali jsme, bylo to pěkné a všichni byli spokojeni. Ale to už je všechno minulost, to už ani není pravda.“

Výborné výkony Rudolfa Kučery v dresu vojáků nemohli nechat bez povšimnutí ani trenéři československé reprezentace. Stihl odehrát dva kvalifikační zápasy o postup na mistrovství světa v roce 1962, ale do Chile nakonec neodletěl. Proč? „Měl jsem už takové „životní štěstí“, že jsem se nikdy moc daleko nedostal, protože jsem byl buď zraněný, nebo to prostě

nějak nevyšlo.“ Stop mu vystavila operace menisku a dnes už můžeme jen spekulovat o tom, zda by při jeho účasti náš národní tým nakonec třeba nedosáhl na kov nejčestnější.

Jako technického hráče si Rudolfa Kučery pochopitelně bedlivě hleděli obránci soupeře, od kterých měl po každém zápase nejeden šrám. Bral to ale s nadhledem: „Byl jsem rád, když se něco fotbalového povedlo, nějaká klička, nějaká legrace pro diváky, kteří na nás chodili i kvůli tomu. Pár ran při tom člověk schytal, protože když si z protihráčů uděláte strandu, většinou vás pak podruhé už majznou. Ale to prostě patří k věci.“

Bohužel právě jedna taková situace se mu stala osudnou. 20. listopadu 1963 hrála Dukla na Julisce odvetu II. kola PMEZ proti polskému Górniku Zabrze. Rudolf Kučera hrál výtečně a náskok soupeře z prvního zápasu brzy sám dvěma góly vymazal. Zlý okamžik přišel ve druhé půli, kdy společně s polským obráncem Oslizlem vyskočil na centrovaný míč a soupeř ho při tom uhodil loktem do spánku. Očití svědci dodnes tvrdí, že úder byl úmyslný a že šlo o mstu za to, co s polskými fotbalisty do té chvíle na hřišti vyváděl. Útočník Dukly upadl do bezvědomí a probral se až v nemocnici ve Střešovicích. Zákeřný zákrok sice přežil, ale odnesl si trvalé následky, které mu už nikdy nedovolily hrát fotbal na nejvyšší

úrovni. Zpočátku sice věřil, že se to časem poddá a že se na hřiště zase vrátí, odehrál za Duklu několik přátelských zápasů, ale nešlo to. Dostal pak ještě šanci ve Slavii, která ho na čas přijala do kádru, ale už bylo pozdě. K momentu, který znamenal předčasný konec jeho skvěle rozjeté kariéry, smířeně říká: „To se prostě stává, nedá se nic dělat. Život pokračoval dál a teď už na to můžeme jenom vzpomínat.“

Rudolf Kučera tedy s vrcholovým fotbalem skončil, ale kopačky na hřebík úplně nepověsil. Začal si totiž stavět chatu v Davli a nějaký čas ještě nastupoval za tamní Slavoj. Živil se jako zásobovač, taxikář či garážmistr a naposledy pracoval jako správce sportovního areálu na Prašném mostě.

V současné době Rudolf Kučera užívá důchodu. Často pobývá na chatě, kterou podle vlastních slov stále ještě nestihl dokončit, rád se účastní setkání internacionálů a bývalých funkcionářů FK Dukla Praha, a pokud mu to čas dovolí, navštěvuje na Julisce druholigová fotbalová utkání a věří, že časem se Dukla na výsluní české kopané zase vrátí. |

Text: Pavel Nekola
Foto: Jaroslav Skála, archiv ASC DUKLA
a Ivana Roháčková

1/ Fotbalisté Dukly Praha
2/ Z posledního zápasu 20. 11. 1963 Dukla Praha – Górnik Zabrze 4 : 1 II. kolo PMEZ. Zleva zdravotník, MUDr. Hubert Topinka a Miroslav Tománek

